

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 255.993 van 9 maart 2023
in de zaak A. 237.307/XIV-39.075**

In zake : XXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Rob Trips
 kantoor houdend te 9990 Maldegem
 Mottedreef 10
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Binnenlandse Zaken
die woonplaats kiest bij
de Federale Politie DGR/Legal/CTX
gevestigd te 1050 Brussel
Kroonlaan 145A

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 23 september 2022, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de directeur-generaal van de Federale gerechtelijke politie van de Federale politie van 20 juli 2022, waarbij aan verzoeker als tuchtsanctie het ontslag van ambtswege wordt opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 januari 2023.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Rob Trips, die verschijnt voor verzoeker en adviseur Kirsten Peeters, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is inspecteur van politie bij de Federale politie.

3.2. Met twee brieven van 30 september 2020 meldt de procureur des Konings van het parket van de procureur des Konings van Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, aan de dienst TIWK, dat lastens verzoeker een opsporingsonderzoek is geopend “inzake (doods-)bedreigingen tegenover HC [P] en mogelijks schending beroepsgeheim” en één “inzake belaging (IFG), overlast via elektronische communicatiemiddelen en hacking”. In beide brieven wordt gemeld dat het verder onderzoek wordt toevertrouwd aan de dienst enquêtes van het Comité P, dat op heden geen inzage of afschrift van de dossiers kan worden verleend en dat hij de dienst TIWK op de hoogte houdt omtrent het verder verloop van de zaken.

3.3. Met een brief van 1 juli 2021 bezorgt de procureur des Konings van het parket van de procureur des Konings van Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, aan de dienst TIWK een afschrift van het strafdossier lastens

verzoeker “inzake bedreigingen en schending beroepsgeheim.” Tevens wordt gemeld dat het strafdossier is geseponeerd wegens voorrang aan de tuchtrechtelijke afhandeling en dat het afschrift van het dossier is overgemaakt voor verder gevolg op tuchtgebied.

Met een brief van dezelfde dag bezorgt de procureur des Konings van het parket van de procureur des Konings van Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, aan de dienst TIWK een afschrift van het strafdossier lastens verzoeker “inzake belaging (IFG), overlast via elektronische communicatiemiddelen en hacking.” Tevens wordt gemeld dat het strafdossier is geseponeerd wegens “misdrijf van relationele aard” en dat het afschrift van het dossier is overgemaakt voor eventueel verder gevolg op tuchtgebied.

3.4. Op 26 november 2021 stelt de hogere tuchtoverheid een inleidend verslag op met daarin een voorstel van zware tuchtstraf van ontslag van ambtswege.

Als datum van kennisneming van de feiten is 1 juli 2021 vermeld.

3.5. Op 9 februari 2022 stelt de hogere tuchtoverheid voor verzoeker de zware tuchtstraf van ontslag van ambtswege op te leggen.

Tegen dat voorstel dient verzoeker een verzoek tot heroverweging in bij de Tuchtraad.

3.6. Op 8 juni 2022 adviseert de Tuchtraad “dat het ten laste gelegde feit sub 2.b niet bewezen is, dat de ten laste gelegde feiten sub 1, 2.a en 3, zoals omschreven in punt 5.1., bewezen zijn en aan verzoeker dienen te worden toegerekend, dat het ten laste gelegde feit 2.a geen tuchtinbreuk uitmaakt in de zin van art. 3 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten, dat de feiten sub 1 en 3 een tuchtinbreuk uitmaken in de zin van art. 3 van de wet van 13 mei 1999 houdende het

tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten [en] dat de door de hogere tuchtoverheid voorgestelde zware straf van het ontslag van ambtswege een gepaste straf is voor de bewezen feiten sub 1 en 3.”

In punt 5.1. van het advies stelt de Tuchtraad dat hij van oordeel is dat op basis van het tuchtdossier aan verzoeker de volgende tuchtvergrijpen ten laste worden gelegd:

- “1. tussen enkele dagen voor 28 augustus 2020 en 25 september 2020 zijn ex-partner I.M. op diverse manieren, zowel fysiek als via smartphone, mogelijks met behulp van internetinbraak, te hebben lastiggevallen;
2. door op schriftelijke wijze dreigend taalgebruik, onder meer aangaande de dood, te hebben geformuleerd
 - a. ten aanzien van zijn directeur op 18 januari 2019,
 - b. alsmede ten aanzien van zijn vorige levenspartner;
3. door informatie over de werking van de Federale Politie, informatie die onder zijn discretieplicht valt, te hebben meegedeeld aan een journalist van de geschreven pers in de periode van 21 tot en met 28 mei 2020.”

3.7. Op 1 juli 2022 formuleert de hogere tuchtoverheid haar intentie om van het advies van de Tuchtraad af te wijken.

3.8. Op 9 juli 2022 dient verzoeker een aanvullend schriftelijk verweer in.

3.9. De hogere tuchtoverheid beslist op 20 juli 2022 aan verzoeker de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen.

Dit is de bestreden beslissing.

De aan verzoeker ten laste gelegde feiten worden in de bestreden beslissing als volgt gekwalificeerd:

“7. Kwalificatie van de tuchtvergrijpen

Na analyse van het tuchtdossier ben ik van oordeel dat de feiten bedoeld in punt 3, de volgende tuchtinbreuken in de zin van art. 3 van de Tuchtwet uitmaken:

‘Als personeelslid van de Federale Politie tekort te zijn gekomen aan de beroepslichten, meer bepaald de integriteitsplicht, de plicht om de wetten en reglementen na te leven, de voorbeeldfunctie en de verplichting om te allen tijde bij te dragen tot de bescherming van de medeburgers en tevens de waardigheid van

het ambt in het gedrang te hebben gebracht, meer bepaald het vertrouwen dat de publieke opinie, zijn collega's en hiërarchie, de leden van het openbaar ministerie en van de dienst Enquêtes P dienen te hebben in een politieambtenaar, door tussen enkele dagen voor 28 augustus 2020 en 25 september 2020 zijn ex-partner I.M. op diverse manieren, zowel fysiek als via smartphone, met behulp van internetinbraak, te hebben lastiggevallen.'

[...]

'Als personeelslid van de Federale Politie tekort te zijn gekomen aan de beroepsplichten, meer bepaald de integriteitsplicht, de plicht om de wetten en reglementen na te leven, de voorbeeldfunctie en de verplichting om te allen tijde bij te dragen tot de bescherming van de medeburgers en tevens de waardigheid van het ambt in het gedrang te hebben gebracht, meer bepaald het vertrouwen dat de publieke opinie, zijn collega's en hiërarchie, de leden van het openbaar ministerie en van de dienst Enquêtes P dienen te hebben in een politieambtenaar, door op schriftelijke wijze dreigend taalgebruik, onder meer aangaande de dood, te hebben geformuleerd ten aanzien van zijn directeur.

[...].

'Als personeelslid van de Federale Politie tekort te zijn gekomen aan de beroepsplichten, meer bepaald de integriteitsplicht, de plicht om de wetten en reglementen na te leven, de voorbeeldfunctie en de discretieplicht en tevens de waardigheid van het ambt in het gedrang te hebben gebracht, meer bepaald het vertrouwen dat de publieke opinie, zijn collega's en hiërarchie, de leden van het openbaar ministerie en van de dienst Enquêtes P dienen te hebben in een politieambtenaar, door informatie over de werking van de Federale Politie, informatie die onder zijn discretieplicht valt, te hebben meegedeeld aan een journalist van de geschreven pers.'

[...]."

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

Over de pleitnota en de erbij gevoegde stukken

4. Ter terechtzitting legt verzoeker een pleitnota neer betreffende het eerste en het tweede middel, te samen met zes stukken waarvan hij erkent dat hij ze niet had gevoegd bij het enig verzoekschrift.

5. De toepasselijke procedureregeling voorziet niet in de mogelijkheid tot de neerlegging van een pleitnota na het auditoraatsverslag. In zoverre deze pleitnota de neerslag vormt van de uiteenzetting ter terechtzitting wordt ze niet als een processtuk, maar als een loutere inlichting in aanmerking genomen. In zoverre verzoeker in zijn mondelinge opmerkingen ter terechtzitting of in de pleitnota die er derhalve de schriftelijke neerslag van vormt, nieuwe argumenten ter adstructie van het eerste en het tweede middel ontwikkelt waarvan hij - zoals te dezen - niet aantoonde dat hij die niet in zijn enig

verzoekschrift kon ontwikkelen, zijn zij niet-ontvankelijk en worden ze uit het debat geweerd.

Een overeenkomstige beoordeling geldt wat de bij de pleitnota gevoegde overtuigingsstukken betreft. Verzoeker zet uiteen dat hij pas recent – volgens het overgelegde nieuwe stuk 1 sinds 9 december 2022 – toelating tot inzage verkreeg in het bij de arbeidsauditeur lopende gerechtelijk dossier dat, naar verzoeker stelt, een dossier wegens pesterijen betreft dat nog evolutief is en aanvankelijk werd opgestart lastens eerste hoofdcommissaris van politie P. en lastens de directeur-generaal. Wat die stukken betreft (stukken 1, 5 en 6) zijn er geen redenen om ze, ambtshalve, uit het debat te weren nu niet blijkt dat verzoeker die stukken bij zijn verzoekschrift kon voegen. Anders is het evenwel wat de toegevoegde stukken 2 en 3 betreft die betrekking hebben op de intrekking van het dienstwapen van verzoeker. Het betreft immers enerzijds een stuk van 23 oktober 2020 betreffende een eenzijdige beslissing die aan verzoeker zelf is gericht (stuk 3) en anderzijds een ambtelijk stuk van 21 oktober 2020 (stuk 2) waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen naar het voornoemde stuk 3. Van beide stukken, waarvan overigens niet blijkt noch wordt aangevoerd dat ze deel uitmaken van het voornoemde gerechtelijk dossier, maakt verzoeker niet aannemelijk waarom hij ze pas bij de pleitnota kon voegen. Wat tot slot stuk 4 betreft, maakt verzoeker niet aannemelijk dat dit stuk deel uitmaakt van het voornoemde pestdossier. Het betreft aldus een nieuw stuk waarvan niet blijkt dat het niet reeds kon worden gevoegd bij het verzoekschrift.

Uit wat voorafgaat volgt dat de bijgevoegde stukken 2 tot en met 4 uit het debat worden geweerd.

V. Schorsingsvoorwaarden

6. Krachtens artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel

wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden.

VI. Ernst van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

7. In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 56 van de wet van 13 mei 1999 ‘houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten’ (hierna: de tuchtwet) *juncto* artikel 7 van de tuchtwet.

Verzoeker zet uiteen dat de gewone tuchtoverheid - *i.e.* de directeur DSU - minstens al op 21 oktober 2020 in kennis werd gesteld van de vermeende (doods)bedreigingen. *In sé* is dit volgens verzoeker zelfs eind september 2020 aangezien die dat ook in zijn verhoor van 21 december 2020 heeft verklaard aan het Comité P. Hieruit volgt volgens verzoeker dat de directeur DSU, als gewone tuchtoverheid, enerzijds reeds tijdig op de hoogte was van de bedreigingen lastens zijn persoon en dat anderzijds deze bedreigingen klaarblijkelijk toch een ernstige vrees veroorzaakten. Verzoeker stelt voorts dat de hogere tuchtoverheid door de procureur des Konings op 30 september 2020 werd ingelicht, hoewel de hogere tuchtoverheid stelt dat zij pas eind mei 2021 in kennis werd gesteld, terwijl nochtans in het tuchtdossier wordt verwezen naar een e-mailbericht van K.V.P. van 1 april 2019 waarbij die de directeur DSU op de hoogte bracht van zijn aanvoelen dat verzoeker zijn directeur “een bal door de kop zou schieten.” Voorts meent verzoeker dat het *ne bis in idem*-beginsel is geschonden gezien de tuchtoverheid hiervoor reeds een tuchtsanctie oplegde. Het is volgens verzoeker een raadsel waarom de tuchtoverheid op het moment van het verkrijgen van deze inlichtingen het tuchtdossier niet heeft geïnitieerd op basis van de vermeende (doods)bedreigingen aan het adres van de directeur DSU. Te dezen stelt verzoeker dat het niet is omdat het Openbaar Ministerie de loutere

kennisgeving doet van twee lopende opsporingsonderzoeken en er op dat ogenblik nog geen inzage kon worden verleend in de gebundelde feiten, dat de tuchtoverheid de ernst van de feiten niet kon inschatten.

Aangaande artikel 7 van de tuchtwet stelt verzoeker dat de tuchtoverheid als een redelijke en voorzichtige tuchtoverheid reeds de tuchtprocedure kon en moest opgestart hebben op basis van de door haar gekende elementen van de vermeende (doods)bedreigingen. Lopende deze procedure kon zij immers nog steeds andere beweerdelijke feiten voegen.

Voorts doet verzoeker gelden dat, gezien niet ter discussie staat dat artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet werd toegepast, evenwel nergens wordt aangevoerd waarom een eigen onderzoek – minstens met betrekking tot de vermeende (doods)bedreigingen ten aanzien van de directeur DSU – het opsporingsonderzoek op enige wijze zou gehinderd hebben, laat staan dat op enige wijze wordt aangevoerd waarom de tuchtoverheid zich op het ogenblik van de kennisneming van het aflopend misdrijf van de bedreigingen zich geen duidelijk beeld kon vormen over deze feiten en de weerslag op de dienst.

Tot slot wijst verzoeker op de verplichting voor de tuchtoverheid om een tuchtzaak binnen een redelijke termijn af te handelen, waarbij het bestaan van een strafonderzoek op zich geen deugdelijke reden is om de tuchtvordering niet op te starten. Hij stelt vast dat de tuchtoverheid bezwaarlijk kan beweren dat zijn geen klaarheid had over – minstens een deel van – de feiten die zij *de facto* wilde vervolgen, met name de vermeende (doods-)bedreigingen.

Verzoeker besluit dat het vertrekpunt van de verjaringstermijn derhalve foutief is, waardoor het inleidend verslag buiten de wettelijke termijn van zes maanden werd betekend.

Beoordeling

De schending van artikel 56 van de tuchtwet

8. Artikel 56, eerste en tweede lid, van de tuchtwet luiden:

“Art. 56. De betekening van het inleidend verslag aan het personeelslid moet geschieden binnen zes maanden na de kennisneming of vaststelling van de feiten door een bevoegde tuchtoverheid. Bij ontstentenis en onder voorbehoud van het tweede lid, kan geen tuchtvordering meer worden ingesteld.

In het geval dat een opsporingsonderzoek loopt of de strafvervolgning is ingesteld voor dezelfde feiten, begint die termijn te lopen de dag dat de tuchtoverheid door de gerechtelijke overheid ervan in kennis gesteld wordt dat er een gerechtelijke eindbeslissing werd genomen of dat het dossier geseponeerd is dan wel de strafvordering vervallen is.”

Artikel 56, eerste lid, van de tuchtwet verplicht de tuchtoverheid om binnen een bepaalde termijn de tuchtprocedure op te starten, hetgeen gebeurt met de kennisgeving van het inleidend verslag aan de betrokkene. Het gaat om een vervaltermijn waarna geen tuchtvordering meer kan worden ingesteld. Deze bepaling garandeert de politieambtenaar dat hij korte tijd nadat de tuchtoverheid op de in de wet bepaalde wijze kennis heeft van de feiten, uitsluitel krijgt over zijn onzekere situatie. Van een kennisneming of vaststelling van tuchtfeiten in de zin van artikel 56, eerste lid, van de tuchtwet is slechts sprake op het moment dat de tuchtoverheid met betrekking tot die feiten over voldoende nauwkeurige en bewijskrachtige gegevens beschikt. Het is ook pas dan dat deze verjaringstermijn ingaat.

Artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet biedt de tuchtoverheid de mogelijkheid - maar niet de verplichting - om de tuchtrechtelijke vervolging uit te stellen tot de gerechtelijke overheden hun onderzoek hebben beëindigd. Het maakt het de tuchtoverheid mogelijk om, wanneer zij twijfels heeft over de wezenlijke elementen die in een tuchtzaak aan de orde zijn - het bewijs van de feiten die de betrokkene gepleegd heeft, de ernst van de feiten en schuld van de betrokkene, de tuchtrechtelijke kwalificatie en de weerslag van de feiten op de werking van de dienst -, een definitieve uitspraak van de strafrechter af te wachten. De verwijzing naar artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet kan evenwel

slechts deugdelijk het uitstel van de tuchtvordering verantwoorden wanneer de tuchtoverheid op grond van een eigen onderzoek geen voldoende klaarheid in de zaak heeft kunnen brengen. De tuchtoverheid heeft immers de verplichting om een tuchtzaak binnen een redelijke termijn af te handelen en het bestaan van een strafonderzoek is op zich geen deugdelijke reden om de tuchtvordering niet op te starten. Er is slechts reden om de tuchtvordering uit te stellen wanneer de tuchtoverheid er niet in slaagt om met een eigen onderzoek een duidelijk zicht te krijgen op het bestaan en de ernst van de feiten en om zich aldus een beeld te vormen van de noodzaak van een tuchtrechtelijke vervolging.

De mogelijkheid om de tuchtvordering uit te stellen moet derhalve worden opgevat als een uitzondering op de regel, waarvan slechts gebruik mag worden gemaakt wanneer de tuchtoverheid op basis van een eigen onderzoek er niet in slaagt om alle gegevens die van wezenlijk belang kunnen zijn voor het tuchtrechtelijk optreden te achterhalen. Een en ander heeft tot gevolg dat de Raad van State, wanneer een verzoeker aanvoert dat de tuchtvordering ten onrechte gekoppeld is aan de afloop van de gerechtelijke procedure, desgevraagd nagaat of de tuchtoverheid niet op grond van het eigen onderzoek over voldoende gegevens beschikte om op correcte wijze de tuchtvordering in te stellen en of zij wel voldoende inspanningen heeft geleverd om zelf klaarheid in de zaak te brengen. Bij ontstentenis van dat bewijs zal worden vastgesteld dat de tuchtvordering niet tijdig ingesteld is.

Bij de beoordeling van de vraag wanneer de gegevens waarover de (hogere) tuchtoverheid beschikt volstaan om de tuchtvordering op te starten en daartoe een inleidend verslag op te stellen, met andere woorden wanneer de tuchtoverheid zich een duidelijk beeld kan vormen omtrent het bestaan en de ernst van de feiten en de toerekening ervan aan de politieambtenaar, beschikt deze overheid over een ruime beoordelingsbevoegdheid. De Raad van State is bij de beoordeling hiervan enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de tuchtoverheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het voorgaande sluit aan bij de leer van het arrest van de algemene vergadering van de afdeling Bestuursrechtspraak nr. 190.728 van 20 februari 2009, dat weliswaar geen betrekking heeft op de in de tuchtwet vervatte regeling, maar die ook in de arresten nr. 197.017 van 19 oktober 2009 en nr. 201.862 van 15 maart 2010 inzake tuchtprocedures tegen politieambtenaren is gevolgd.

9. Het is voorts aan verzoeker, die de schending van artikel 56 van de tuchtwet aanvoert, om het bewijs te leveren dat de door die bepaling voorgeschreven verjaringstermijn niet werd nageleefd.

10. Niet wordt betwist dat de hogere tuchtoverheid daadwerkelijk de gerechtelijke eindbeslissing heeft afgewacht alvorens de tuchtprocedure op te starten. Zij maakte aldus toepassing van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet.

De bestreden beslissing neemt 1 juli 2021 – zijnde de datum waarop de procureur des Konings te Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, de hogere tuchtoverheid een eensluidend afschrift bezorgt van beide strafdossiers en de hogere tuchtoverheid informeerde dat het strafdossier inzake “bedreigingen en schending beroepsgeheim” werd geseponeerd om reden dat voorrang wordt verleend aan de tuchtrechtelijke afhandeling en dat het strafdossier inzake “belaging (IFG), overlast via elektronische communicatiemiddelen en hacking” werd geseponeerd om reden dat het een misdrijf van relationele aard betreft (zie *supra*, punt 3.3) – als de datum die in aanmerking moet worden genomen voor het bepalen van de verjaringstermijn van de kennisgeving van het inleidend verslag.

Verzoeker van zijn kant, stelt zich op het standpunt dat de tuchtoverheid reeds vroeger over voldoende gegevens beschikte om op correcte wijze de tuchtprocedure in te stellen doordat de tuchtoverheid inzake het feit van de “doodsbedreigingen” als datum van kennisneming een foutief vertrekpunt in aanmerking neemt aangezien de gewone tuchtoverheid reeds in september-

oktober 2020 voldoende kennis had van het feit inzake de “doodsbedreigingen”. Hij verwijst daartoe naar:

- 1.) de verklaring van de directeur van DSU tijdens diens verhoor door het Comité P waarin die stelt dat hij in september 2020 werd opgebeld door de korpschef van de politiezone Wetteren-Laarne-Wichelen, die meldde dat de toenmalige partner van verzoeker melding maakte van doodsb bedreigingen ten aanzien van de directeur DSU;
- 2.) de kennisgeving door het parket van 30 september 2020 aangaande de hangende opsporingsonderzoeken, waarin melding wordt gemaakt van feiten van ‘schriftelijke bedreiging, zonder bevel of voorwaarde’ en ‘schending van het beroepsgeheim’;
- 3.) een mailbericht van 1 april 2019 van K.V.P. waarbij die de directeur DSU op de hoogte brengt dat verzoeker zou gezegd hebben dat hij zijn directeur “een bal door de kop zou schieten.”

11. Centraal staat aldus het gegeven of op de door verzoeker aangehaalde tijdstippen de (hogere) tuchtoverheid de vereiste voldoende zekerheid had om de tuchtprocedure op te starten en daartoe een inleidend verslag op te stellen, met andere woorden of de tuchtoverheid zich op dat ogenblik een duidelijk beeld kon of moest vormen omtrent het bestaan en de ernst van de feiten en de toerekening ervan aan verzoeker derwijze dat er op dat ogenblik sprake was van een kennisneming in de zin als hiervoor is gesteld.

Deze verjaring op grond van artikel 56, eerste en tweede lid, van de tuchtwet, werd door verzoeker ook opgeworpen voor de Tuchtraad. Die kwam tot de volgende beoordeling:

“[...]

Centraal staat bijgevolg de vraag of met de kennisneming d.d. 21 oktober 2020 (of zelfs in september 2020), waarnaar de verzoeker verwijst, de tuchtoverheid met betrekking tot de feiten van de ‘vermeende (doods)bedreigingen’ over voldoende nauwkeurige en bewijskrachtige gegevens beschikte om de tuchtprocedure op te starten, derwijze dat er op dat ogenblik sprake was van een kennisneming in de zin van artikel 56 van de Tuchtwet.

Op 30 september 2020 heeft de procureur des Konings twee brieven gericht aan de heer Directeur-Generaal, dienst TIWK, waarbij respectievelijk gemeld werd dat:

- er ten laste van verzoeker een opsporingsonderzoek geopend werd voor belaging

(1FG), overlast via elektronische communicatiemiddelen en *hacking* (DEL.1.5057/20/TU04);

- er ten laste van verzoeker een opsporingsonderzoek geopend werd voor ‘(doods-)bedreigingen tegenover HC [P.] en mogelijke schending van beroepsgeheim;
- het verdere onderzoek toevertrouwd werd aan de dienst enquêtes van het Comité P;

- op heden nog geen inzage/afschrift van het dossier kon worden verleend.

Door deze mededeling op zich kan niet gesteld worden dat de tuchtoverheid, in zoverre de ontvangst door de dienst TIWK beschouwd wordt als de ontvangst door de bevoegde tuchtoverheid, beschikte over voldoende kennis van de constitutieve elementen die bij het opleggen van een tuchtstraf aan de orde zijn, te weten het bewijs van de feiten die verzoeker gepleegd heeft, de ernst van de feiten en de schuld van de betrokkene, de tuchtrechtelijke kwalificatie en de weerslag van de feiten op de werking van de dienst.

Het kan de tuchtoverheid dan ook niet ten kwade worden geduid dat zij op dat moment de tuchtprocedure nog niet heeft opgestart.

Het is pas na ontvangst van het gehele strafdossier dat de tuchtoverheid zich een duidelijk beeld kon vormen over het bestaan en de ernst van de ten laste gelegde feiten en de toe rekening ervan aan de verzoeker.

Het is de tuchtoverheid die beschikt over een ruime beoordelingsbevoegdheid bij de beoordeling van de vraag wanneer de gegevens waarover ze beschikt volstaan om de tuchtvordering op te starten en daartoe een inleidend verslag op te stellen.

Inzake stelt de Tuchtraad vast dat de tuchtoverheid bij de beoordeling hiervan de tuchtoverheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en die correct heeft beoordeeld.

Het vertrekpunt van de verjaringstermijn van de tuchtvordering is derhalve 1 juli 2021 zodat geoordeeld dient te worden dat het inleidend verslag binnen de wettelijke termijn van zes maanden aan de verzoeker op 29 november 2021 betekend werd.

Dit is ook het geval voor wat de tenlastelegging sub 2 betreft van de (doods)bedreigingen jegens de [P.].

Uit het tuchtdossier blijkt dat bij mail van 1 april 2019 (bijlage 2 aan P.V. 012006/20 d.d. 21/12/2020) de [KVP] de heer [P.] op de hoogte bracht van het gegeven dat verzoeker op vrijdag 29 maart 2019 telefonisch aan hem gezegd had dat hij [P.] als diensthoofd DSU zou neerschieten omwille van de aanhoudende problematiek die hij ervaart binnen de eenheid en dat verzoeker ook, daarbij volgens hem ook de heer Directeur-Generaal [F.] visierend, de woorden ‘een bal door de kop schieten’ gebruikt had.

Dit gegeven werd vervolgens op 2 april 2019 (bijlage 2 aan P.V. 012006/20 d.d. 21/12/2020) door [P.] medegedeeld aan [F.].

Uit de lezing van huidig tuchtdossier blijkt duidelijk dat de in deze zaak geviseerde (doods)bedreigingen van schriftelijke aard zijn meer bepaald zoals vervat in de Whatsapp-berichten van verzoeker die aan het licht zijn gekomen naar aanleiding van de klacht van [I.M.] op 25 september 2020 en die dateren van 18 januari 2019 van verzoeker aan [I.M.]. Het zijn deze berichten die tevens voorwerp uitmaken van het gevoerde opsporingsonderzoek.

Van de elementen van dit opsporingsonderzoek kreeg de tuchtoverheid pas kennis door middel van de ontvangst van de stukken van het strafdossier op 1 juli 2021.

Er dient gesteld te worden dat de tuchtoverheid pas op dat ogenblik, na kennisname van het strafdossier en van de gerechtelijke eindbeslissing op 1 juli 2021, over voldoende nauwkeurige en bewijskrachtige gegevens beschikte over de constitutieve elementen die bij het opleggen van een tuchtstraf aan de orde zijn, zoals hierboven opgesomd.

In algemene bewoordingen werpt de verzoeker op dat artikel 56, tweede lid van de

tuchtwet slechts deugdelijk het uitstel van de tuchtvordering kan verantwoorden wanneer de tuchtoverheid op grond van een eigen onderzoek geen voldoende klaarheid in de zaak heeft kunnen brengen.

De beoordeling van het beginsel van de redelijke termijn dient zich in casu aan nu de voorwaarden om toepassing te maken van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet vervuld zijn -en de tuchtoverheid dus niet over voldoende gegevens beschikt om op correcte wijze de tuchtvordering in te stellen- en de tuchtoverheid derhalve de gerechtelijke eindbeslissing afwacht om de tuchtvordering in te stellen.

Inzake wordt niet betwist dat de tuchtoverheid daadwerkelijk de gerechtelijke eindbeslissing heeft afgewacht alvorens de tuchtprocedure op te starten. Zij maakte aldus toepassing van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet.

Wanneer de verzoeker aanvoert dat de tuchtvordering ten onrechte gekoppeld is aan de afloop van de gerechtelijke procedure, dient desgevraagd nagegaan te worden of de tuchtoverheid niet op grond van het eigen onderzoek over voldoende gegevens beschikte om op correcte wijze de tuchtvordering in te stellen en of zij wel voldoende inspanningen heeft geleverd om zelf klaarheid in de zaak te brengen. Bij ontstentenis van dat bewijs zal worden vastgesteld dat de tuchtvordering niet tijdig ingesteld is.

De Tuchtraad is van oordeel dat, gelet op het lopende opsporingsonderzoek, de parallelle uitvoering van tuchtrechtelijke onderzoekdaden (die de tuchtoverheid in staat kon stellen om op tuchtrechtelijk vlak meer duidelijkheid in de zaak te krijgen betreffende de wezenlijke elementen die in een tuchtzaak aan de orde zijn) het opsporingsonderzoek zou gehinderd hebben en dat het geenszins vaststaat dat dergelijke tuchtrechtelijke onderzoekdaden zouden toegelaten hebben dat de tuchtoverheid op grond daarvan over voldoende gegevens had beschikt om op correcte wijze de tuchtvordering in te stellen.

Volgens de Inspecteur-Generaal, zoals gesteld in het deskundigenverslag d.d. 5 mei 2022, heeft de tuchtoverheid een inerte houding aangenomen nu zij gedurende vijf maanden passief is gebleven om zich te bevragen bij het openbaar ministerie omtrent de stand van zaken van de lopende opsporingsonderzoeken meer bepaald tussen 30 oktober 2020 en de mail van 12 februari 2021.

De redelijkheid van de duur van een tuchtprocedure moet niet alleen worden beoordeeld aan de hand van de totale duur van de procedure en de duur van de eindfase maar ook aan de hand van de zorgvuldigheid waarmee de tuchtoverheid deze in de tussenliggende fasen heeft gevoerd. In elke fase van de procedure moet worden nagegaan of er in het licht van deze factoren sprake is van niet-gerechtvaardigde vertraging van de procedure.

De Tuchtraad is van oordeel dat een termijn van vijf maanden, alvorens zich te bevragen naar de stand van een recentelijk opgestart opsporingsonderzoek bij het openbaar ministerie, niet abnormaal lang en onredelijk is.

De beoordeling van het normale of abnormale karakter van de duur van de tuchtprocedure gebeurt in het licht van de omstandigheden van de zaak en aan de hand van de volgende criteria: de complexiteit van de zaak, de houding van degene lastens wie een tuchtprocedure wordt gevoerd en van de bevoegde autoriteiten, alsook het belang van de zaak voor de betrokken partijen.

Inzake wijst de Tuchtraad op het gegeven dat er twee opsporingsonderzoeken lopende waren betreffende verschillende misdrijven lastens verzoeker.

Het wordt onvoldoende aannemelijk gemaakt dat die duur van vijf maanden, in het licht van de omstandigheden van de zaak, abnormaal lang is om te spreken van een schending van de redelijke termijn.

Er is geen reden aan te nemen dat de tuchtoverheid een inertie kan ten laste gelegd worden waardoor het vertrekpunt van die verjaringstermijn vroeger had kunnen gebeuren.

Vervolgens werpt verzoeker op dat de tuchtoverheid het beginsel van de redelijke termijn, minstens de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden, door te wachten van 1 juli 2021 tot 26 november 2021 om het inleidend verslag te betekenen nu toch geen enkele onderzoekdaad diende gesteld te worden.

De Tuchtraad wijst op het gegeven dat het inleidend verslag betekend werd aan de verzoeker op 29 november 2021.

Aan de orde in het voorliggende middel is voorts de vraag of, ondanks de vaststelling dat de in artikel 56, eerste lid, van de tuchtwet bepaalde termijn van zes maanden is nageleefd, de hogere tuchtoverheid, door ‘nodeloos ruim vijf maanden’ te wachten alvorens de tuchtprocedure op te starten, terwijl zij volgens verzoeker al over alle noodzakelijke gegevens beschikte uiterlijk op 1 juli 2021, niet de nodige zorgvuldigheid heeft betracht, zodat het beginsel van de redelijke termijn zou zijn geschonden.

De rechtspraak zet te dezen uiteen over de vraag of het stilzitten van de tuchtoverheid tussen de kennisneming van de feiten en de betekening van het inleidend verslag, ondanks de naleving van de verjaringstermijn van artikel 56, eerste lid, op zichzelf een schending van het beginsel van de redelijke termijn kon inhouden. In zijn arrest nr. 246.619 van 14 januari 2020, bevestigt in het arrest nr. 247.870 van 23 juni 2020, heeft de Raad van State deze controverse beslecht.

De redelijkheid van de duur van een tuchtprocedure moet niet alleen worden beoordeeld aan de hand van de totale duur van de procedure, maar ook aan de hand van de zorgvuldigheid waarmee de tuchtoverheid deze in de tussenliggende fasen heeft gevoerd, in functie van de concrete omstandigheden van de zaak, de aard en de complexiteit van de zaak, het gedrag van verzoeker en dat van de tuchtoverheid. In elke fase van de procedure moet worden nagegaan of er in het licht van deze factoren sprake is van niet-gerechtigde vertraging van de procedure. De politieambtenaar weet krachtens artikel 56, eerste lid, van de tuchtwet dat tegen hem een tuchtprocedure kan worden ingeleid binnen de zes maanden nadat de tuchtoverheid kennis heeft gekregen van de feiten, en dat na het verstrijken van deze termijn, geen tuchtprocedure meer kan worden ingesteld behalve wanneer het tweede lid van de voornoemde bepaling van toepassing is - waardoor de wetgever aldus zelf de eerbiediging heeft gewaarborgd van het rechtszekerheidsbeginsel, waarvan het beginsel van de redelijke termijn een corollarium is.

Wanneer het inleidend verslag binnen de wettelijke termijn is betekend en de tuchtoverheid met de nodige voortvarendheid heeft gehandeld om de tuchtzaak, rekening houdend met de specifieke gegevens ervan, haar beslag te geven, kan haar dus niet worden verweten dat zij het beginsel van de redelijke termijn heeft geschonden op de enkele grond dat zij gedurende de verjaringstermijn die haar voor het (desgevallend) verrichten van haar vooronderzoek en het betekenen van haar inleidend verslag was verleend, gedurende een bepaalde periode erin inactief is geweest.

Hiervoor is vastgesteld dat het inleidend verslag tijdens de wettelijke verjaringstermijn van zes maanden is betekend aan verzoeker. Het feit dat, volgens verzoeker, de hogere tuchtoverheid tijdens de verjaringstermijn van zes maanden ‘nodeloos vijf maanden heeft gewacht alvorens de tuchtprocedure op te starten’, kan op zich geen schending van het beginsel van de redelijke termijn opleveren, aangezien verzoeker geen gebrek aan voortvarendheid verwijt met betrekking tot de fasen van de tuchtprocedure na de betekening van het inleidend verslag op 29 november 2021.”

De Raad van State stelt vast dat de Tuchtraad tot het besluit komt dat het pas na ontvangst van een afschrift van beide strafdossiers is dat de

hogere tuchtoverheid zich een duidelijk beeld kon vormen over het bestaan en de ernst van de ten laste gelegde feiten en de toerekening ervan aan verzoeker. Uit de bestreden beslissing blijkt voorts dat de hogere tuchtoverheid zich wat dit betreft, bij deze overwegingen van de Tuchtraad heeft aangesloten. Verzoeker betreft deze vaststellingen niet in zijn verzoekschrift. Voorts blijkt uit het gehele tuchtdossier dat verzoeker steeds de feiten heeft betwist.

12. Het standpunt van verzoeker wordt in de huidige stand van het geding niet bijgetreden.

Een eerste feitelijk argument dat verzoeker ter staving van zijn standpunt aanvoert is een uittreksel uit de verklaring van de gewone tuchtoverheid tijdens diens verhoor door het Comité P op 21 december 2020 en dat hij als volgt in het verzoekschrift citeert:

“Dit jaar in september werd ik opgebeld door de korpschef van de PZ WETTEREN LAARNE WICHELEN. Hij deelde mij mee dat er in zijn dienst een klacht geakteerd werd lastens [verzoeker]. Bij het akteren van de klacht van zijn toenmalige partner wegens belaging en stalking maakte ze ook melding van doodsb bedreigingen door [verzoeker] naar mijn persoon toe.

Op basis van dit bericht stelde ik een voorstel tot intrekking van het dienstwapen van [verzoeker] op. De nota is aan de Directeur-generaal gericht. Die intrekking werd effectief uitgevoerd.

...

Ik stelde dan in oktober de nota op voor de intrekking van het dienstwapen nadat het parket de federale politie had ingelicht met mededeling van het notitienummer.”

Uit die verklaring blijkt dat aan de (gewone) tuchtoverheid werd meegedeeld dat de klachtindiener in het raam van zijn klacht lastens verzoeker, melding maakte van doodsb bedreigingen door verzoeker naar de gewone tuchtoverheid toe. Niet blijkt dat hierbij (bijkomende) informatie werd gegeven over de concrete inhoud van de doodsb bedreigingen, noch blijkt dat er enige verduidelijking werd gegeven over het bewijs ervan en de toerekening ervan aan verzoeker. Op het eerste gezicht maakt verzoeker bijgevolg niet aannemelijk dat die enkele mededeling de tuchtoverheid een voldoende duidelijk beeld bood of moest bieden omtrent het bestaan en de ernst van de feiten en de toerekening ervan aan verzoeker, waarbij moet worden aangestipt dat verzoeker

de feiten betwist. De omstandigheid dat de gewone tuchtoverheid in een dergelijke feitelijke situatie waarin hij de feiten noch de ernst ervan redelijkerwijze kon inschatten, “het zekere voor het onzekere” neemt - zoals de verwerende partij het in haar nota stelt - en uit voorzorg een nota opstelt om het dienstwapen van verzoeker te laten intrekken, doet hieraan geen afbreuk.

Een tweede feitelijk argument dat verzoeker ter staving van zijn standpunt aanvoert is de kennisgeving door het parket van 30 september 2020 over de lopende opsporingsonderzoeken (zie *supra*, punt 3.2). Voor de analyse van deze kennisgevingen volstaat het in deze stand van het geding te verwijzen naar het hiervoor aangehaalde advies van de Tuchtraad dat wordt bijgevalen door de hogere tuchtoverheid en dat verzoeker niet betreft bij de voorliggende kritiek. Te dezen volstaat dan ook vast te stellen dat eenzelfde conclusie geldt als wat het eerste aangebrachte argument betreft. Deze kennisgevingen maken enkel melding dat opsporingsonderzoeken lastens verzoeker werden geopend – waaronder een voor onder meer “(doods-)bedreigingen” tegenover de gewone tuchtoverheid – maar uit niets blijkt dat hierbij (bijkomende) informatie werd gegeven over de concrete inhoud van de verzoeker ten laste gelegde feiten waaronder die doodsb bedreigingen, noch blijkt eruit dat er enige verduidelijking werd gegeven over het bewijs ervan en de toerekening ervan aan verzoeker. In wezen heeft de tuchtoverheid aan de hand van deze kennisgevingen enkel weet van het bestaan lastens verzoeker van bepaalde opsporingsonderzoeken inzake niet nader bepaalde feiten. Ook dit stuk maakt niet aannemelijk dat de hogere tuchtoverheid bij de kennisgeving op 30 september 2020 een voldoende duidelijk beeld had of moest hebben omtrent het bestaan en de ernst van de feiten en de toerekening ervan aan verzoeker.

Wat het derde feitelijk argument betreft, stelt de verwerende partij in haar nota dat deze mogelijks geuite mondelinge bedreigingen niet weerhouden worden als tuchtvergrijp, zodat de datum van kennisname van die feiten zonder belang is. De verwerende partij verwijst naar hetgeen zij hierover in haar pleitnota nr. 2 van 18 mei 2022 voor de Tuchtraad heeft gesteld:

“Feiten ter kennis gebracht anno 2019: handelen over één mogelijke mondelinge (doods)bedreiging d.d. 29.03.2019 van [verzoeker] aan het adres van de Dir DSU en DGJ, gemeld door de toenmalige syndicaal afgevaardigde van [verzoeker] aan de Dir DSU. Details worden meegedeeld door de getuige. Ondernomen acties TO: Mondeling onderhoud tussen de partijen – feiten ontkend en gesprek opgenomen door [verzoeker] – geen PV noch tucht of een ordemaatregel zoals bv. ontneming van bewapening.”

Voort blijkt uit het advies van de Tuchtraad dat die van mening is dat uit de lezing van het huidige tuchtdossier duidelijk blijkt dat de in de voorliggende tuchtzaak geviseerde (doods)bedreigingen van schriftelijke aard zijn terwijl de voornoemde bedreiging van mondelinge aard is en op het eerste gezicht die mondelinge bedreigingen niet als tuchtfeiten zijn opgenomen in de bestreden beslissing.

Verzoeker betreft het voorgaande niet in zijn middel in het verzoekschrift, hoewel hij op het ogenblik van het indienen van de vordering tot schorsing kennis heeft van de voornoemde stukken en inzonderheid van de pleitnota nr. 2 nu hij in zijn verzoekschrift eruit citeert én die nota als referentiestuk is opgenomen in de bestreden beslissing. In het licht van wat hiervoor is gesteld, wordt aldus *prima facie* het standpunt van de verwerende partij in haar nota bijgevalen. In deze stand van het geding mag aldus worden aangenomen dat deze mondeling geuite bedreiging geen deel uitmaakt van het tuchtdossier. Aldus kan de kennisneming ervan op 1 april 2019 door de gewone tuchtoverheid geen kennisneming inhouden in de zin van het geschonden geachte artikel 56 van de tuchtwet wat de thans aan verzoeker ten laste gelegde feiten betreft.

Wat tot slot de ter terechtzitting ontwikkelde – en in de pleitnota verwoorde – argumenten en kritieken betreft, zijn die nieuw en niet uiteengezet in het verzoekschrift. Er wordt derhalve in het raam van het *prima facie* onderzoek van de vordering tot schorsing geen rekening mee gehouden.

13. Uit wat voorafgaat volgt dat verzoeker op het eerste gezicht weliswaar blijk geeft van een eigen feitelijke beoordeling van het tijdstip waarop de hogere tuchtoverheid over voldoende gegevens beschikte wat de wezenlijke

elementen betreft die in de voorliggende tuchtzaak aan de orde zijn, maar hij maakt niet aannemelijk dat de hogere tuchtoverheid door te oordelen dat zij pas na kennisname van het strafdossier en van de gerechtelijke eindbeslissing op 1 juli 2021, over voldoende nauwkeurige en bewijskrachtige gegevens beschikte over de constitutieve elementen die bij het opleggen van een tuchtstraf aan de orde zijn, de perken van haar beoordelingsbevoegdheid te buiten is gegaan.

Het eerste middel is in die mate niet ernstig.

14. In de mate dat verzoeker *in fine* van het middel ook aanvoert dat, gezien de toepassing van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet niet ter discussie staat, “nergens [wordt] aangevoerd waarom een eigen onderzoek minstens met betrekking tot de vermeende (doods-) bedreigingen ten aanzien van hoofdcommissaris [P.] het opsporingsonderzoek op enige wijze zou gehinderd hebben”, faalt deze grief op het eerste gezicht in rechte. De toepassing van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet vereist niet dat de hogere tuchtoverheid moet aanvoeren waarom een eigen onderzoek het lopende opsporingsonderzoek zou hinderen. Het is immers aan verzoeker die de schending van artikel 56 van de Tuchtwet aanvoert, om het bewijs te leveren dat die bepaling niet is nageleefd, waarna de Raad van State, zoals hiervoor is uiteengezet (zie *supra*, punt 8) desgevraagd, nagaat of de tuchtoverheid niet op grond van het eigen onderzoek over voldoende gegevens beschikte om op correcte wijze de tuchtvordering in te stellen. Te dezen verzuimt verzoeker te voldoen aan zijn stelplecht nu hij zich in het verzoekschrift beperkt tot de algemene kritiek dat nergens wordt aangevoerd waarom een eigen onderzoek het opsporingsonderzoek op enige wijze zou hebben gehinderd, zonder dat hij evenwel aangeeft – in een context waarin verzoeker de feiten betwist en een opsporingsonderzoek aanhangig is – welke voor de hand liggende tuchtrechtelijke onderzoeksdaaden de tuchtoverheid kon stellen om op tuchtrechtelijk vlak meer duidelijkheid in de zaak te krijgen betreffende de wezenlijke elementen die in een tuchtzaak aan de orde zijn – het bewijs van de feiten die de betrokkene gepleegd heeft, de ernst van de feiten en de schuld van de betrokkene, de tuchtrechtelijke kwalificatie en de weerslag van de feiten op de werking van de dienst – zonder daarbij het strafonderzoek te

hinderen en die zouden toelaten dat de tuchtoverheid op grond daarvan over voldoende gegevens zou beschikken om op correcte wijze de tuchtvordering in te stellen.

Het eerste middel is in die mate niet ernstig.

De schending van artikel 7 van de tuchtwet

15. De grief dat artikel 7 van de tuchtwet is geschonden is op het eerste gezicht ontwikkeld vanuit het hiervoor niet ernstig bevonden uitgangspunt dat de tuchtoverheid reeds vroeger voldoende kennis had van het feit inzake “doodsbedreigingen”. Verzoekers kritiek gaat aldus uit van een feitelijke onjuiste grondslag en is om die reden niet ernstig.

Het eerste middel is in die mate niet ernstig.

De schending van het ne bis in idem beginsel

16. De grief dat het *ne bis in idem* beginsel is geschonden, is ontwikkeld vanuit het standpunt dat aan verzoeker reeds een tuchtstraf werd opgelegd voor het feit van de doodsbedreigingen van 18 december 2019.

In haar nota verwijst de verwerende partij naar haar hiervoor weergegeven uittreksel uit haar pleitnota nr. 2 voor de Tuchtraad (zie *supra*, punt 12) en stelt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift beweert, hieruit duidelijk blijkt dat aan verzoeker geen tuchtstraf werd opgelegd voor die feiten.

Verzoeker betreft dit procedurestuk – dat hij, zoals hiervoor is gesteld, kent en moest kennen – niet bij zijn middel en voert overigens geen enkel stuk aan waaruit zijn standpunt wel zou kunnen blijken. Evenmin vindt verzoekers bewering steun in enig stuk van het dossier. In de huidige stand van het geding mist verzoekers kritiek derhalve feitelijke grondslag.

Het eerste middel is in die mate niet ernstig.

De schending van het redelijkheidsbeginsel

17. Verzoekers kritiek ter zake gaat eveneens uit van het hiervoor niet ernstig bevonden uitgangspunt dat de tuchtoverheid reeds vroeger klaarheid had over, minstens een deel, van de feiten die zij wilde vervolgen, met name de (doods)bedreigingen. Verzoekers kritiek gaat aldus uit van een feitelijk onjuiste grondslag en is om die reden niet ernstig.

Het eerste middel is in die mate niet ernstig.

Conclusie

18. Het eerste middel is niet ernstig.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

19. In het tweede middel voert verzoeker op breedvoerige wijze de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, van het vermoeden van onschuld, het onpartijdigheidsbeginsel en van artikel 32*tredecies* van de wet van 4 augustus 1996 ‘betreffende het welzijn van de werknemers bij de uitvoering van hun werk’ (hierna: de wet van 4 augustus 1996). Voorts voert hij in het middel ook de schending van de redelijke termijn aan.

Beoordeling

Vooraf

20. De uiteenzetting van de middelen vormt een essentieel onderdeel van het verzoekschrift, omdat het, te dezen, de verwerende partij toelaat zich te verdedigen tegen de grieven die ten aanzien van de bestreden

beslissing worden aangevoerd en de Raad van State in staat stelt de ernst van die grieven te onderzoeken.

Het respect voor het recht van verdediging in de procedure van het administratief kort geding, waar die rechten door de procedure al beperkt zijn, en de *summaria cognitio* waarmee de Raad van State van vorderingen tot schorsing kennis neemt, gebieden dan ook dat een verzoekende partij op straffe van haar middelen als niet ernstig verworpen te zien, zeer nauwkeurig moet aanvoeren welke precieze rechtsregel of welk rechtsprincipe zij geschonden acht en al even nauwkeurig moet vermelden waarin de schending precies bestaat. Een verzoekende partij, op straffe van haar middelen als niet ernstig verworpen te zien, moet zich bij het formuleren ervan derhalve beperken tot het essentiële.

Verzoeker zet te dezen op een breedvoerige wijze, gespreid over tien volle bladzijden, zijn middel uiteen waarbij hij bovendien op een niet-consistente wijze schakelt tussen de bepalingen en beginselen die hij geschonden acht en de wijze waarin die schending(en) precies bestaan, gemengd met algemene juridische beschouwingen betreffende de draagwijdte en interpretatie van de geschonden geachte bepalingen en beginselen en het zich stellen van vragen bij de wettigheid. Het respect voor het recht van de verdediging gebiedt dat, zeker in een administratief kort geding deze wijdlopijge en niet-systematische uiteenzetting van verzoeker begrepen wordt zoals de Raad van State de aangevoerde middelen op het eerste gezicht in zijn essentie meent te moeten begrijpen, dan wel zoals de verwerende partij ze heeft kunnen begrijpen.

Ter terechtzitting ter zake bevraagd, stelt verzoeker geen bezwaar te hebben met de wijze waarop het auditoraat in zijn verslag het middel heeft begrepen en geanalyseerd. Evenmin heeft hij kritiek geuit op de wijze waarop de verwerende partij in haar nota het middel heeft gelezen en begrepen.

Het middel wordt in deze stand van het geding dan ook geanalyseerd en onderzocht zoals de verwerende partij en het auditoraat het hebben begrepen.

De schending van de redelijke termijn

21. In wat als een eerste grief kan worden beschouwd, moet het middel zo worden begrepen dat het, hoewel dit in het kopje van het middel niet wordt aangekondigd, ook de schending van de redelijke termijn wordt aangevoerd, enerzijds doordat de tuchtoverheid nadat zij bij brief van de procureur des Konings van 30 september 2020 in kennis gesteld was dat er opsporingsonderzoeken liepen, pas vijf maanden later voor het eerst bij het parket informeert naar een stand van zaken, en anderzijds doordat er tevens maanden verstreken zijn vooraleer de dienst TIWK het schrijven van het parket van 30 september 2020 aan de bevoegde tuchtoverheid heeft meegedeeld.

22. Wat de schending betreft van de redelijketermijnvereiste, bestaat geen absolute drempel waaronder of waarboven de duur van een tuchtprocedure noodzakelijkerwijze redelijk of onredelijk is. De beoordeling van het normale of abnormale karakter van de duur van een tuchtprocedure gebeurt immers in het licht van de omstandigheden van de zaak en aan de hand van de volgende criteria: de complexiteit van de zaak, de houding van degene lastens wie een tuchtprocedure wordt gevoerd en van de bevoegde autoriteiten, alsook het belang van de zaak voor de betrokken partijen. De enkele kritiek dat een procedure lang heeft geduurd en, meer algemeen, de absolute tijdsduur ervan, volstaat aldus op zich niet om te besluiten tot het onredelijk karakter ervan. Te dezen komt het aan verzoeker toe voldoende aannemelijk te maken dat die duur, in het licht van de omstandigheden van de zaak en aan de hand van de voormelde criteria, abnormaal lang is.

Anders dan hoe verzoeker het ziet, miskent het enkele gegeven dat (pas) op 12 februari 2021 de tuchtoverheid een eerste maal informeert bij de procureur des Konings naar de stand van zaken, op zich niet de redelijke termijn, noch getuigt dit op zich van een niet-toegelaten inertie van de tuchtoverheid. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aannemelijk te maken dat die duur, in het in het licht van de concrete omstandigheden van de zaak en aan

de hand van de voormelde criteria, abnormaal lang is, hetgeen hij niet doet. Hij beperkt zich immers tot het vaststellen van de duur, tot de blote bewering dat, naar zijn mening, “de beoordeling door de Tuchtraad hieromtrent niet gevolgd [kan] worden”, en tot de affirmatie dat “hoedanook [...] het stilzitten van de tuchtoverheid gedurende een termijn van vijf maanden, gelet op de concrete omstandigheden, onredelijk [is]”, doch hij verzuimt uiteen te zetten waarom zulks *in concreto* zo is. In de mate dat verzoeker zich beperkt tot het zich stellen van de vraag “welke parallele onderzoeksdaad de overheid zou kunnen/moeten gevoerd hebben die het opsporingsonderzoek redelijkerwijze kon hinderen”, is die kritiek op het eerste gezicht niet ontvankelijk nu het aan verzoeker toekomt aannemelijk te maken waarin de schending precies bestaat en hij zich hierbij niet kan beperken tot het in vraag stellen van de regeling.

Wat de kritiek betreft dat er maanden zijn verstreken vooraleer de dienst TIWK het schrijven van het parket van 30 september 2020 aan de bevoegde tuchtoverheid heeft meegedeeld, maakt verzoeker niet aannemelijk in welke mate deze feitelijkheid de bestreden beslissing heeft beïnvloed. Zoals uit de beoordeling van het eerste middel is gebleken (zie *supra*, punt 11), bevatten de brieven van de procureur des Konings van 20 september 2020 onvoldoende duidelijke informatie over de ten laste gelegde feiten, het bewijs ervan en de toerekenbaarheid om als kennisgeving in de zin van artikel 56 van de tuchtwet te kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat er maanden zijn verstreken vooraleer de dienst TIWK die brieven heeft bezorgd aan de bevoegde tuchtoverheid is op het eerste gezicht in dat kader irrelevant, nu verzoeker niet aanvoert en dus niet aannemelijk maakt dat een vroegere verzending een weerslag had gehad op de bestreden beslissing, of dat hierdoor de redelijketermijnvereiste werd miskend. Uit wat voorafgaat volgt dat op het eerste gezicht niet blijkt dat de door verzoeker aangevoerde grief een invloed kon uitoefenen op de draagwijdte van de genomen beslissing, aan verzoeker een waarborg heeft ontnomen of als gevolg had dat ze de bevoegdheid van de steller van de handeling beïnvloedde. Aldus heeft verzoeker *prima facie* geen belang bij de grief en kan die overeenkomstig artikel 14, § 1, tweede lid, van de

gecoördineerde wetten op de Raad van State, geen aanleiding geven tot een nietigverklaring en derhalve ook niet tot de schorsing.

Het tweede middel is in die mate niet ernstig.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

23. Verzoeker voert in het middel ook de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. In deze stand van het geding is uit het middel te begrijpen dat hij dat beginsel geschonden acht doordat (1) de bestreden beslissing steunt op een onzorgvuldige feitenvinding aangezien de tuchtoverheid louter voortgaat op de eenzijdige verklaringen van de ex-partner van verzoeker, waarvan een herverhoor geweigerd werd, (2) de tuchtoverheid de feiten strafrechtelijk kwalificeert, hetgeen de exclusieve bevoegdheid van het openbaar ministerie is, die de zaken geseponeerd heeft, (3) niet blijkt dat het aanvullend verhoor van drie getuigen bij de besluitvorming werd betrokken. Verzoeker meent dat de feiten niet bewezen zijn en niet als tuchtvergrijp gekwalificeerd kunnen worden en poogt dit te verduidelijken aan de hand van een aantal feitelijke gegevens die hij omstandig detaileert.

Deze grief wordt in deze zin hierna beoordeeld.

24. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen.

Het komt aan verzoeker toe om met concrete gegevens aannemelijk te maken dat de handelwijze van de hogere tuchtoverheid niet doet blijken van het vereiste zorgvuldig handelen. Het formuleren door verzoeker van

eigen aannames, veronderstellingen en kritieken zonder enig begin van bewijs, volstaan niet om aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing op een onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen.

25. In zoverre verzoeker van oordeel is dat de bestreden beslissing steunt op een onzorgvuldige feitenvinding omdat ze louter steunt op de eenzijdige klacht van zijn ex-partner, die eveneens politieambtenaar is en die, naar verzoeker stelt, hem “absoluut wou benadelen omwille van diens initiatief tot het verbreken van de relatie”, wordt vastgesteld dat verzoeker dit louter poneert en dit argument ontwikkelt hierbij volledig abstractie makend van de nochtans zeer omstandige motivering van de bestreden beslissing. Niettegenstaande de omstandige formele motivering duidt verzoeker geen enkel element aan waaruit blijkt dat de hogere tuchtoverheid zich bij zijn tuchtdossier enkel heeft gebaseerd op de eenzijdige klacht van de ex-partner. Zijn kritiek betreft aldus op het eerste gezicht enkel een eigen subjectieve appreciatie van de feitenvinding. Een dergelijke eigen aanname, veronderstelling en kritiek zonder enig begin van bewijs volstaat niet om aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing onzorgvuldig tot stand is gekomen. Overigens bemerkt de Raad van State, verwijzend naar zijn navolgende beoordeling van het vierde middel (zie *infra*, punt 53 e.v.), dat uit de bestreden beslissing en inzonderheid uit het onderdeel ervan betreffende het bewijs en de toerekening van de tuchtfeiten, het bewijs van de feiten mede is gesteund op de uitlezing van Whatsapp-gesprekken gevoerd tussen hemzelf en zijn ex-partner – en dus berichten betreft die hij zelf heeft gestuurd-, op het forensisch onderzoek van de smartphone van I.M., de analyse van dataverkeer en de technische identificatie omtrent de communicatiemiddelen, zodat dit alleen al lijkt tegen te spreken wat verzoeker thans zonder enig begin van bewijs aanvoert.

26. In zoverre verzoeker van oordeel is dat de hogere tuchtoverheid onzorgvuldig is geweest door het door verzoeker gevraagde verhoor van I.M. te weigeren, past het deze grief te kaderen in de in artikel 38*quinquies*, eerste lid, van de tuchtwet voorziene mogelijkheid tot horen van getuigenverklaringen. Deze bepaling laat de hogere tuchtoverheid toe “de nuttige getuigenverklaringen

die zij nodig acht” te horen, ambtshalve of op verzoek. Zij beslist daar discretionair over in functie van haar verplichting om een zorgvuldig feitenonderzoek te voeren en de feiten die zij aldus bewezen acht, gepast te beoordelen. Het is de hogere tuchtoverheid die te dien aanzien moet uitmaken of, in het kader van een correcte feitenvinding, het voorgestelde getuigenverhoor een meerwaarde aan het onderzoek kan verlenen en dat zij in functie daarvan een aangevraagd getuigenverhoor kan weigeren of toestaan.

Te dezen wordt vastgesteld dat in de kennisgeving van de waarnemende directeur-generaal aan verzoeker inzake ‘de verlenging van de termijn met de noodzakelijke termijn, bedoeld in artikel 38*sexies* van de Tuchtwet, teneinde artikel 38*quinquies* van de Tuchtwet toe te passen’ van 6 januari 2022, het volgende is te lezen:

“3. Opdracht.

[...]

U motiveert uw verzoek tot het verhoren van hogergenoemde personen als volgt:

[...]

o het verhoor van I.M.

U motiveert uw verzoek tot haar verhoor omdat deze nuttige uitleg kan verschaffen over haar uitlatingen ten aanzien van u, die zijn ingegeven door haar onvrede voor het beëindigen van de relatie.

[...]

4. Beslissing

[...]

Ik motiveer mijn beslissing om I.M. niet bijkomend te laten verhoren als volgt: De verhoren van I.M., voorhanden in het overgemaakte strafdossier, lijken mij te volstaan om de contextuele situatie te kunnen schetsen.”

Verzoeker beperkt zich in zijn grief tot de blote kritiek dat het gevraagde herverhoor werd geweigerd, hierbij louter ponierend dat men zich klaarblijkelijk al een beeld had gevormd op basis van de verklaring van I.M. en op basis van de betrokkenheid van de gewone tuchtoverheid als slachtoffer, hierbij volledig abstractie makend van de voormelde redengeving waarom het verhoor werd geweigerd. Aldus geeft hij evenmin aan waarom de reden om verhoor te weigeren, niet deugdelijk zou zijn, derwijze dat het niet-ingaan op zijn vraag tot horen, tot gevolg heeft dat de tuchtstraf onregelmatig is omdat niet alle elementen van de zaak behoorlijk onderzocht werden en zodoende de zorgvuldige besluitvorming heeft geschonden. Zijn kritiek betreft aldus op het eerste gezicht

enkel een eigen subjectieve appreciatie van de reden van de weigering van het verhoor. Een dergelijke eigen aanname, veronderstelling en kritiek zonder enig begin van bewijs volstaat niet om aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing onzorgvuldig tot stand is gekomen. Overigens bemerkt de Raad van State dat verzoeker, om redenen die hem eigen zijn, in zijn verweer niet doet blijken dat hij de Tuchtraad niet vroeg toepassing te maken van artikel 49 van de tuchtwet om alzo toch I.M. te kunnen laten horen, noch dat hij deze grief voorlegde aan de Tuchtraad ten einde die toe te laten deze grief op zijn merites te onderzoeken. Hij betreft dit niet-uitputten van een procedurele mogelijkheid evenmin bij zijn kritiek. Deze grief mist derhalve de vereiste ernst.

27. In zoverre verzoeker doet gelden dat de hogere tuchtoverheid in het inleidend verslag, in het voorstel tot zware straf en in de bestreden beslissing de tenlastegelegde feiten strafrechtelijk kwalificeert en interpreteert, verzuimt verzoeker op het eerste gezicht om dit ook maar op enige wijze aannemelijk te maken. Aldus komt hij tekort aan zijn stelplicht die te dezen geldt.

Ten overvloede bemerkt de Raad van State alvast, op het eerste gezicht, dat uit de kwalificatie van de tuchtvergrijpen (zie *supra*, pt 3.2) op geen enkele wijze blijkt dat deze strafrechtelijk gekwalificeerd werden. Voorts kan niet worden betwist dat het Openbaar Ministerie de lopende opsporingsonderzoeken niet geseponeerd heeft omdat de feiten die het voorwerp ervan zijn, niet bewezen zouden zijn, maar wel om andere redenen. De hogere tuchtoverheid kon derhalve op basis van een analyse van de strafdossiers de feiten voor bewezen houden zonder deze strafrechtelijk te kwalificeren. Deze grief mist derhalve de vereiste ernst.

28. In zoverre verzoeker doet gelden dat niet blijkt dat de positieve elementen uit de drie aanvullende verhoren betrokken werden bij de besluitvorming, blijkt *prima facie* uit de bestreden beslissing en inzonderheid uit de hierna geciteerde rubriek “bewijs en toerekening van de tuchtfeiten” (zie *infra*, punt 56) dat deze drie aanvullende verhoren in de besluitvorming wel betrokken werden. Zulks lijkt te volstaan, te meer dat verzoeker verzuimt dit gegeven bij

zijn kritiek te betrekken en aldus tekort komt aan zijn stelplicht. Op de tuchtoverheid rust immers, vanuit het oogpunt van de zorgvuldige feitenvinding, slechts de plicht alle nuttige gegevens bij de besluitvorming te betrekken. De omstandigheid dat aan die (welwillendheids)getuigen niet het door verzoeker gewenste (positieve) gevolg wordt gekoppeld, toont op zich niet aan dat de tuchtoverheid onzorgvuldig is geweest bij de feitenvinding, tenzij verzoeker het tegendeel aannemelijk maakt. Dat doet verzoeker niet, zodat hij te dezen tekort schiet in zijn stelplicht aangezien hij zich beperkt tot het zonder meer louter poneren dat niet blijkt dat de positieve elementen – hierbij de vraag openlatend dewelke dat te dezen zijn – bij de besluitvorming betrokken werden. Deze grief mist derhalve de vereiste ernst.

29. In zoverre verzoeker inzake de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel nog gewag maakt van het gebrek aan bewijs van de feiten en hun kwalificatie als tuchtvergrijp, en daarbij verwijst naar een aantal gegevens die volgens hem niet bij de besluitvorming betrokken werden, wordt vastgesteld dat deze kritieken ontwikkeld worden hierbij volledig abstractie makend van de (omstandige) motivering van de bestreden beslissing inzake het bewijs van de hem ten laste gelegde feiten. Aan een overheidsonderzoek kleeft het vermoeden van wettigheid, zodat het voor een verzoeker niet volstaat om elementen aan te voeren die volgens verzoeker niet bij de besluitvorming werden betrokken, zonder hierbij aannemelijk te maken dat, door dit niet te doen, de besluitvorming op onzorgvuldige wijze heeft plaatsgevonden derwijze dat de bestreden beslissing hierdoor onwettig is. Dat doet verzoeker niet. Hij beperkt zich tot het opzij schuiven van de redenen waarom de feiten bewezen zijn en gekwalificeerd worden als tuchtvergrijp en tot te wijzen op een aantal andere feitelijkheden om aan te tonen dat, naar zijn overtuiging, de bestreden beslissing op een onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen.

In het licht hiervan gaat verzoeker, met de blote kritiek dat het te dezen om loutere vermoedens gaat die op geen enkele wijze bewezen zijn verklaard, en dat de hogere tuchtoverheid is voorbijgegaan aan het feit dat I.M. met het indienen van haar klacht wraak wilde nemen, op het eerste gezicht

volkomen voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing en inzonderheid aan het onderdeel ervan betreffende het bewijs en de toerekening van de tuchtfacten. Daaruit blijkt op het eerste gezicht dat de facten bewezen worden geacht op grond van niet louter de verklaring van zijn ex-partner, maar dat de feitenvinding mede is gesteund op de uitlezing van Whatsapp-gesprekken gevoerd tussen hemzelf en zijn ex-partner - en dus berichten betreft die hij zelf heeft gestuurd -, op het forensisch onderzoek van de smartphone van I.M., de analyse van dataverkeer en de technische identificatie omtrent de communicatiemiddelen. Overigens wordt bemerkt dat de omstandigheid dat een deel van de aan verzoeker ten laste gelegde facten zich in de privésfeer voordeden, op zich niet bepalend is voor de vraag of die facten een tekortkoming aan de beroepslichten uitmaakt. Dit alles lijkt tegen te spreken wat verzoeker thans zonder enig begin van bewijs aanvoert.

In zoverre verzoeker aanneemt dat wegens het ontbreken van een voorafgaand onderzoek “de tuchtsoeverheid de facten geïnterpreteerd heeft op een wijze die nefast is voor verzoeker” en dat door het ontbreken van dat onderzoek niet is uitgegaan van de juiste facten, is vooreerst vast te stellen dat de in artikel 38 van de tuchtwet voorziene mogelijkheid om een voorafgaand onderzoek te bevelen wanneer de zaak voor de bevoegde tuchtsoeverheid onvoldoende duidelijk is om onmiddellijk een inleidend verslag op te stellen, geen verplichting is. Niets belet aldus dat de hogere tuchtsoeverheid ook zonder een dergelijk onderzoek onmiddellijk een inleidend verslag opstelt. De enkele omstandigheid dat geen vooronderzoek is gevoerd ter bepaling of de tuchtsoeverheid met kennis van zaken kan beslissen, doet derhalve op zich niet blijken dat de tuchtsoeverheid niet met de vereiste zorgvuldigheid heeft gehandeld bij de feitenvinding. Het komt aan verzoeker toe dat aannemelijk te maken. De enkele omstandigheid dat hij zelf nog “aanvullende onderzoeksdaen” - verzoeker doelt allicht op de getuigenverhoren waarom hij heeft verzocht - voorstelde, doet op zich hiervan niet blijken nu die mogelijkheid steeds aan verzoeker toekomt, ook in het geval dat een voorafgaand onderzoek zou zijn gevoerd.

30. Het tweede middel is in die mate niet ernstig.

De schending van het vermoeden van onschuld

31. Verzoeker voert in het middel ook aan dat het vermoeden van onschuld werd miskend doordat een tuchtoverheid zich voor het bewijs van de feiten slechts kan steunen op vermoedens indien deze gewichtig, bepaald en met elkaar overeenstemmend zijn, hetgeen volgens hem hier “bezwaarlijk” het geval is. Waarom dit zo zou zijn verduidelijkt verzoeker niet, zodat hij op het eerste gezicht tekortschiet in zijn stelplicht. Het middel is derhalve wat deze grief betreft niet ernstig.

De schending van het onpartijdigheidsbeginsel

32. Het onpartijdigheidsbeginsel, zoals van toepassing op organen van het actief bestuur, waarborgt zowel de persoonlijke onpartijdigheid van de personeelsleden en de leden van bestuurlijke organen die mede een beslissing nemen, als de structurele onpartijdigheid van die personeelsleden en bestuurlijke organen op het vlak van de organisatie van deze organen, het verloop van de procedure en het tot stand komen van hun beslissingen.

Verzoeker voert in wezen de subjectieve partijdigheid aan van de hogere tuchtoverheid. Voor zover van toepassing op organen van het actief bestuur, houdt dat te dezen in dat de hogere tuchtoverheid zich moet onthouden van deelname aan het besluitvormingsproces in de voorliggende tuchtzaak indien zij een persoonlijk en rechtstreeks belang heeft bij die zaak. Dit kan ook een moreel belang zijn, onder meer wanneer de hogere tuchtoverheid reeds een duidelijk standpunt heeft ingenomen en niet zonder gezichtsverlies op dat standpunt zou kunnen terugkomen.

Subjectieve partijdigheid wordt evenwel niet vermoed en mag slechts worden aangenomen indien precieze feiten of concrete aanwijzingen worden bijgebracht die deze partijdigheid aantonen. Een loutere subjectieve

indruk van partijdigheid volstaat niet om de aangevoerde schending van het onpartijdigheidsbeginsel aannemelijk te maken.

Het komt aan verzoeker toe de daadwerkelijke vooringenomenheid van de hogere tuchtoverheid in de voorliggende tuchtzaak aan te tonen.

33. Verzoeker brengt verschillende aanwijzingen aan die volgens hem de partijdigheid van de hogere tuchtoverheid aantonen. Zij worden hierna op hun merites onderzocht.

Vooreerst wijst verzoeker erop dat hij een wrakingsverzoek heeft ingediend tegen de hogere tuchtoverheid dat verworpen werd. Het enkele feit dat de bevoegde tuchtoverheid een wrakingsverzoek heeft verworpen volstaat op zich niet om aan te nemen dat de hogere tuchtoverheid niet meer in staat zou zijn om op een onafhankelijke en onpartijdige wijze uitspraak te doen in de zaak van verzoeker, ook niet als verzoeker meent dat volgens hem hij “gegronde redenen” had om een verzoek tot wraking in te dienen. Het komt aan verzoeker toe om met bijkomende en specifieke objectieve gegevens aannemelijk te maken dat zulks te dezen wel het geval zou zijn. Verzoeker reikt die niet aan. De kritiek dat het wrakingsverzoek pas werd verworpen in het voorstel van zware tuchtstraf, waarbij volgens verzoeker dat antwoord “nietszeggend” was, doet zulks alvast niet blijken nu die kritiek niet meer lijkt te zijn dan een individuele overtuiging, die te dezen niet volstaat om aan te nemen dat de hogere tuchtoverheid niet met de vereiste afstandelijkheid en onpartijdigheid heeft besloten.

Eenzelfde vaststelling geldt wat verzoekers mening betreft dat “reeds op basis van de overwegingen in het inleidend verslag” de hogere tuchtoverheid zich reeds publiekelijk een mening heeft gevormd over de tuchtzaak. Ook wat deze aanwijzing betreft, laat verzoeker na bijkomende en specifieke gegevens aan te reiken waaruit precies in het inleidend verslag de aangevoerde vooringenomenheid zou blijken. Hij komt aldus tekort aan zijn stelplicht.

In zoverre dat verzoeker een aanwijzing van de vooringenomenheid ziet in het feit dat tijdens een nog lopende vorige tuchtprocedure een gesprek, dat verzoeker (eenzijdig) opnam, werd gevoerd en waarbij de gewone tuchtoverheid en de vroegere titularis van de functie van hogere tuchtoverheid aanwezig waren, en op grond waarvan volgens verzoeker kan worden getwijfeld aan de onpartijdigheid van de hogere tuchtoverheid, gaat verzoeker op het eerste gezicht voorbij aan het feit dat de titularis van de functie van hogere tuchtoverheid die de thans bestreden tuchtstraf oplegde, niet op dat gesprek aanwezig was. Anders dan hoe verzoeker het lijkt te zien, kleeft de aard van de subjectieve onpartijdigheid waarvan hij te dezen gewag maakt niet aan de functie maar aan de persoon die de functie uitoefent en zulks los van de vraag of een dergelijk gesprek in het kader van een voorgaande tuchtprocedure lastens verzoeker tussen andere gesprekspartners dan de hogere tuchtoverheid zelf, het vermoeden keert dat de hogere tuchtoverheid zijn leidend mandaat op een integere en onpartijdige manier vervult en zonder dat in deze stand van het geding moet worden onderzocht of het door verzoeker uitgeschreven, eenzijdig opgenomen audio-gesprek waaruit die vooringenomenheid zou blijken, rechtmatig als overtuigingsstuk mag worden aangewend. In zoverre verzoeker wijst op de uit dat gesprek blijkende vooringenomenheid van de gewone tuchtoverheid, die wel op dat gesprek aanwezig was, stelt de Raad van State vast dat uit niets blijkt dat de gewone tuchtoverheid de hogere tuchtoverheid heeft kunnen beïnvloeden nu niet blijkt dat hij heeft deelgenomen aan de besluitvorming.

In zoverre verzoeker een aanwijzing ziet in het feit dat de gewone tuchtoverheid verzoeker, in afwachting van het verdere verloop van de tuchtprocedure, vrij van dienst stelde en waarbij volgens verzoeker die maatregel een bestraffend en willekeurig karakter vertoont, gaat verzoeker er aan voorbij dat deze maatregel definitief is, zodat de onregelmatigheid of onwettigheid ervan niet meer in vraag kan worden gesteld. Verzoekers kritiek dat die maatregel een bestraffend karakter vertoont behoeft bijgevolg geen verdere beoordeling. De enkele omstandigheid dat verzoeker een ordemaatregel, zoals de dienstvrijstelling

er een lijkt te zijn, werd opgelegd in de loop van de voorliggende procedure, houdt op zich niet het bewijs van partijdigheid van de hogere tuchtoverheid in, te meer dat bij een ordemaatregel er geen uitspraak wordt gedaan over de schuld van verzoeker. Voorts blijkt niet dat die maatregel door de hogere tuchtoverheid werd opgelegd en uit niets blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert of veronderstelt, de hogere tuchtoverheid die maatregel heeft opgedragen. Ook wat deze aanwijzing betreft, laat verzoeker aldus op het eerste gezicht na bijkomende en specifieke gegevens aan te reiken die aantonen dat de hogere tuchtoverheid doet blijken van vooringenomenheid.

Eenzelfde conclusie geldt wat de teruggave van het dienstwapen betreft, nadat dit eerder was ingetrokken. De enkele omstandigheid dat de directeur-generaal van de gerechtelijke politie een einde stelt aan de intrekking van het dienstwapen, houdt op zich niet het bewijs van partijdigheid van de hogere tuchtoverheid in wanneer die erna besluit de tuchtvordering in te stellen. Hetzelfde geldt wat verzoekers kritiek betreft dat de kennisgeving van dat inleidend verslag werd gevolgd door een voorstel tot schorsing bij ordemaatregel. Ook wat deze aanwijzingen betreft, laat verzoeker aldus op het eerste gezicht na bijkomende en specifieke gegevens aan te reiken die aantonen dat de hogere tuchtoverheid doet blijken van vooringenomenheid. In de mate dat verzoeker voorts vindt dat de intrekking van het dienstwapen een bestraffend karakter heeft, verliest verzoeker ook wat deze maatregel betreft, uit het oog dat die definitief is zodat de onregelmatigheid of onwettigheid ervan niet meer in vraag kan worden gesteld. Verzoekers kritiek dat die maatregel een bestraffend karakter vertoont behoeft bijgevolg geen verdere beoordeling en kan er niet toe leiden dat er vooringenomenheid is aangetoond.

Voorts verzuimt verzoeker zijn overtuiging dat de hogere tuchtoverheid van buitenaf onder druk werd gezet – door hoofdcommissaris P. – om de bestreden beslissing te nemen, te ondersteunen met bijkomende en specifieke gegevens ter zake waaruit zou kunnen blijken dat de hogere tuchtoverheid niet meer in volle vrijheid zou hebben kunnen oordelen. De enkele

omstandigheid dat hoofdcommissaris P. volgens verzoeker een persoonlijk belang heeft bij het voorliggende tuchtdossier volstaat geenszins ter zake.

Verzoeker wijst er ten slotte nog op dat zelfs wanneer de Tuchtraad oordeelt dat bepaalde feiten niet bewezen zijn of als tuchtvergriep gekwalificeerd kunnen worden, de hogere tuchtverheid volgens hem zonder doorslaggevende argumenten afwijkt van dit advies. Deze stelling wordt louter geponeerd – volledig ² makend van de motivering voor die afwijking zoals die is vervat in de intentie tot afwijken van dat advies – zonder concreet te verduidelijken waarom zulks aantoont dat de hogere tuchtverheid doet blijken van vooringenomenheid.

Uit wat voorafgaat volgt dat op het eerste gezicht verzoeker het bewijs van subjectieve partijdigheid niet levert. De subjectieve onpartijdigheid die verzoeker in wezen aanvoert in de vorm van een individuele overtuiging, volstaat te dezen niet om aan te nemen dat de hogere tuchtverheid niet met de vereiste afstandelijkheid en onpartijdigheid heeft besloten.

Aangezien geen schending van het onpartijdigheidsbeginsel aannemelijk is gemaakt, doet bijgevolg niet ter zake, de verwijzing door verzoeker, als alternatief om de schending van het onpartijdigheidsbeginsel te vermijden, naar de volgens hem bestaande mogelijkheid voor de hogere tuchtverheid om zich te laten vervangen.

34. Het tweede middel is in die mate niet ernstig.

De schending van artikel 32 tredecies, §§ 1 en 2 van de welzijnswet

35. De te dezen relevante bepalingen van de welzijnswet luiden:

“Art. 32tredecies. § 1. De werkgever mag noch de arbeidsverhouding van de werknemers bedoeld in § 1/1 beëindigen noch een nadelige maatregel treffen ten aanzien van dezelfde werknemers na de beëindiging van de arbeidsverhoudingen,

behalve om redenen die vreemd zijn aan het verzoek tot formele psychosociale interventie voor feiten van geweld, pesterijen of ongewenst seksueel gedrag op het werk, de klacht, de rechtsvordering of de getuigenverklaring.

[...].

§ 1/1. Genieten de bescherming bedoeld in paragraaf 1 :

[...].

3° de werknemer die een klacht heeft ingediend bij de politiediensten, bij het openbaar ministerie of bij de onderzoeksrechter, waarbij hij hun tussenkomst verzoekt om één van de volgende redenen :

a) de werkgever heeft geen preventieadviseur gespecialiseerd in de psychosociale aspecten van het werk aangeduid;

b) de werkgever heeft niet voorzien in procedures die in overeenstemming zijn met afdeling 2 van dit hoofdstuk;

c) volgens de werknemer heeft het verzoek tot formele psychosociale interventie voor feiten van geweld, pesterijen of ongewenst seksueel gedrag op het werk er niet toe geleid dat een einde werd gesteld aan de feiten van geweld, pesterijen of ongewenst seksueel gedrag op het werk;

d) volgens de werknemer werden de procedures van afdeling 2 van dit hoofdstuk niet wettig toegepast;

e) de interne procedure is niet geschikt, gelet op de ernst van de feiten waarvan hij het voorwerp is geweest;

4° [...].

§ 2. De bewijslast van de in § 1 bedoelde redenen en rechtvaardiging berust bij de werkgever, wanneer de arbeidsverhouding werd beëindigd of de maatregelen werden getroffen binnen twaalf maanden volgend op het indienen van een verzoek tot interventie, het indienen van een klacht of het afleggen van een getuigenverklaring.

Deze bewijslast berust eveneens bij de werkgever wanneer deze beëindiging plaatsvond of deze maatregel werd getroffen nadat een rechtsvordering werd ingesteld, en dit tot drie maanden na het in kracht van gewijsde gaan van het vonnis.

[...].”

Naar luid van artikel 32*tredecies*, § 1, eerste lid, van de welzijnswet mag de werkgever noch de arbeidsverhouding van de werknemers bedoeld in paragraaf 1/1 beëindigen, noch een nadelige maatregel treffen ten aanzien van dezelfde werknemers na de beëindiging van de arbeidsverhoudingen, behalve om redenen die vreemd zijn aan het verzoek tot formele psychosociale interventie voor feiten van geweld, pesterijen of ongewenst seksueel gedrag op het werk, de klacht, de rechtsvordering of de getuigenverklaring.

Op grond van artikel 32*tredecies*, § 2, van de welzijnswet berust de bewijslast van de in paragraaf 1 bedoelde redenen en rechtvaardiging bij de werkgever, wanneer de arbeidsverhouding werd beëindigd of de maatregelen werden getroffen binnen twaalf maanden volgend op – onder meer –

het indienen van een klacht.

36. De door artikel 32*tredecies* van de welzijnswet geboden bescherming heeft betrekking op represailles van de werkgever die het gevolg zijn van het indienen van het verzoek tot formele psychosociale interventie.

Artikel 32*tredecies* van de welzijnswet wil de werknemer beschermen tegen represailles die geïnspireerd zijn door het feit zelf van het indienen van de klacht. De door artikel 32*tredecies* van de welzijnswet geboden bescherming sluit evenwel niet uit dat de nadelige maatregel – te dezen de zware tuchtstraf tot ontslag van ambtswege – wordt gerechtvaardigd door redenen die afgeleid zijn uit feiten die in het verzoek tot interventie als pesterijen worden aangemerkt. Dat er een verband bestaat met die feiten, verhindert niet het nemen van de maatregel. Alleen mag de maatregel niet het (rechtstreekse) gevolg zijn van het indienen van de klacht.

37. Voorafgaand bemerkt de Raad van State dat verzoeker zijn klacht niet overlegt, zodat niet kan worden nagegaan of die klacht, zoals hij stelt in het verzoekschrift, “bij uitbreiding” ook is gericht tegen de huidige titularis van de functie van hogere tuchtoverheid. Dit verzuim belet dat verzoekers bewering niet op haar merites kan worden getoetst. Ter terechtzitting stelt verzoeker in zijn pleitnota weliswaar dat het “logisch” is dat hij die klacht niet bijbrengt “gelet op het lopende opsporingsonderzoek,” maar los van de vraag of dit een wettige reden is om dit van hemzelf uitgaande stuk aan het wettigheidstoezicht van de Raad van State te onttrekken door het niet aan de Raad van State voor te leggen – desgevallend met toepassing van artikel 87, § 2, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling Bestuursrechtspraak’ (hierna: algemene procedureregeling) – gaat thans dit argument niet (meer) op, nu verzoeker ter terechtzitting en in de voornoemde pleitnota erkent dat hij sinds 12 december 2022 inzage in het kwestieuze dossier heeft en overigens andere stukken uit dat dossier wel overlegt en voegt bij de pleitnota. Uit wat voorafgaat volgt aldus dat verzoeker aan de hand van de door verzoeker overgelegde stukken aldus niet

aannemelijk maakt dat de titularis van het ambt van hogere tuchtoverheid op het ogenblik van het nemen van zijn bestreden beslissing kennis had of moest hebben van een pestklacht die lastens hem zou zijn ingediend. Het standpunt van de verwerende partij wordt *prima facie* daarom ter zake bijgevalen.

Los van het voorgaande, maakt in elk geval in de huidige stand van het geding de verwerende partij aannemelijk dat, anders dan hoe verzoeker het in de voorliggende grief ziet, de verzoeker in de bestreden beslissing verweten feiten bewezen zijn, zoals blijkt uit de navolgende beoordeling van het vierde middel (zie *infra*, punt 53 e.v.). Er wordt naar verwezen. Niet blijkt aldus dat de verzoeker verweten feiten, zoals verzoeker aanvoert, terug te brengen zijn tot het indienen door verzoeker van zijn klacht bij de algemene inspectie van de Federale en de Lokale politie. In het licht van deze gegevens die een essentiële weerslag kunnen hebben op de beoordeling van het middel, toont verzoeker bijgevolg met zijn enkele beweringen in het verzoekschrift “dat het dossier en de inhoud van het voorstel zware tuchtstraf afdoende het bewijs levert dat het voorgestelde ontslag wel degelijk expliciet (mede) gegeven wordt omwille van de door verzoeker op 20 november 2014 neergelegde pestklacht”, dat het de pesterijen zijn “die een ketting van sancties aan het adres van verzoeker en verweermiddelen c.q. juridische acties hebben op gang gebracht” en dat het “van belang [is] vast te stellen dat alle ingestelde procedures en neergelegde klachten direct of indirect kaderen in of betrekking hebben op de feiten die ten grondslag liggen aan de initiële pestklacht of hier het verlengde van zijn en [...] hier alleszins een verweer tegen [vormen,]”, niet aan dat de verwerende partij niet in haar bewijslast dat de bestreden beslissing is ingegeven door redenen die vreemd zijn aan het indienen van een klacht wegens pesten, is geslaagd.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker niet aantoonde dat de verwerende partij niet is geslaagd in de op haar rustende bewijslast dat de bestreden beslissing is ingegeven door redenen die vreemd zijn aan het indienen van een klacht wegens pesten. Verzoekers standpunt dat het indienen van de klacht wegens pesten reden is van zijn ontslag, wordt in de huidige stand van het geding niet bijgevalen.

Het middel is in die mate niet ernstig.

Conclusie

38. Het tweede middel is niet ernstig.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

39. In het derde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheids-, het proportionaliteits- en het evenredigheidsbeginsel.

In wat hij als een eerste onderdeel beschouwt, voert hij de schending aan van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel. Verzoeker herhaalt vooreerst dat hij de verweten feiten niet heeft gepleegd en dat deze in geen geval tuchtinbreuken uitmaken. Hij stelt tevens dat de overheid geen enkele omstandigheid heeft opgeworpen in zijn voordeel, terwijl tuchtdossiers *à charge* en *à décharge* moeten worden gevoerd. Daarenboven wordt schijnbaar ook geen rekening gehouden met de aanwezigheid van een goede beoordeling in het persoonlijk dossier van verzoeker, noch met de aanwezige felicitaties die de kwaliteit van zijn werk aantonen, noch met het feit dat zijn terugkeer in zijn eenheid positief werd onthaald – wat maakt dat hij geen eerlijke kans kreeg om zijn integriteit te bewijzen en zijn blazen op te poetsen. Dat maakt dat de elementen weerhouden in de bestreden beslissing bijgevolg onvoldoende zijn om een geschonden vertrouwensrelatie te rechtvaardigen.

Voorts voert verzoeker in het middel ook de schending aan van de redelijke termijn in die zin dat op 1 juli 2021 kennis werd genomen van een kopie van het strafdossier, terwijl gewacht werd tot 21 november 2021 om het inleidend verslag te betekenen, hoewel er geen voorafgaand onderzoek werd gevoerd, noch onderzoeksdaten werden gesteld.

Wat de aangevoerde schending betreft van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is, zet verzoeker tot slot het toepasselijke juridisch-theoretische kader uiteen.

In wat als een tweede onderdeel kan worden beschouwd, voert verzoeker de schending van het evenredigheidsbeginsel aan, aansluitend bij zijn eerdere grieven. Volgens hem is de strafmaat buitenproportioneel. De individuele omstandigheden van verzoeker blijven volgens verzoeker onderbelicht, hij heeft zich “ten andere al genoegzaam dienen te verantwoorden voor deze feiten” en er werden reeds maatregelen opgelegd die als een bestraffing kunnen worden aanzien. Volgens hem miskent de straf het evenredigheidsbeginsel “aangezien de beslissing vooreerst niet berust op feitelijk juiste en op zich relevante motieven en er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing”. Hij stelt dat waar de tuchtoverheid aanvankelijk een blanco strafblad aan verzoeker koppelde en de strafmaat daarop baseerde, blijkt dat de hoge tuchtoverheid zich gedurende de procedure tot heroverweging zich alsnog beroept op twee voorgaande tuchtstraffen. Verzoeker stelt het er niet mee eens te zijn hieromtrent zijn verweer te hebben kunnen voeren in het debat voor de Tuchtraad. Tot slot betoogt verzoeker dat, anders dan wat de hogere tuchtoverheid in haar overwegingen stelt, in aansluiting op het advies van de Tuchtraad, dat "noch de leeftijd van verzoeker, noch de staat van dienst noch de familiale situatie van verzoeker noch zijn medische toestand van aard zijn afbreuk te doen aan deze voorgestelde tuchtstraf”, dit doorslaggevende factoren zijn om tot de huidige strafmaat te komen. Uit de formele motivering moet blijken met welke individuele beoordelingskenmerken rekening werd gehouden. Deze motivering blijft niet overeind nu verzoeker enerzijds de huidige feiten betwist en anderzijds die als tuchtfeiten kwalificeert en dat gelet op het feit dat verzoeker niet eerder negatief werd geëvalueerd. Indien de tuchtoverheid ongunstige antecedenten in de formele motivering opneemt om de tuchtstraf te motiveren, moeten deze antecedenten trouwens correct vastgesteld en worden gewaardeerd. Daarbij ziet verzoeker niet in op welke wijze de tuchtoverheid de bijkomende – en voor verzoeker gunstige – getuigenverklaringen bij haar beoordeling betreft, hetgeen zij als zorgvuldige en onpartijdige overheid zou moeten doen. De overheid moet de aan verzoeker verweten feiten op een correcte wijze kwalificeren, waarbij de proportionaliteit van een tuchtstraf beoordeeld wordt in het licht van de ernst van de bestrafte tekortkomingen, rekening houdend met de concrete en individuele omstandigheden waarin deze werden begaan.

Beoordeling

Inzake de schending van het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel

40. Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur (of van het proportionaliteitsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is), veronderstelt dat de tuchtoverheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de tuchtoverheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende tuchtoverheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen.

De Raad van State gaat bij de beoordeling van de redelijkheid van de bestreden beslissing uit van de feiten zoals ze blijken uit de bestreden beslissing en waarvan verzoeker de onwettigheid niet heeft aangetoond, getoetst aan de door verzoeker in het middel aangevoerde argumenten die volgens verzoeker doen blijken dat de bestreden beslissing het redelijkheids- of proportionaliteitsbeginsel miskent.

Aangezien het aan de Raad van State niet toekomt ambtshalve te beoordelen of de tuchtoverheid onredelijk heeft gehandeld, toetst de Raad van State de vraag of de bestreden beslissing te kort komt aan de eis van redelijkheid enkel aan de door verzoeker in het middel aangevoerde argumenten, die volgens hem doen blijken dat de bestreden beslissing het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel miskent. Op verzoeker rust aldus de bewijslast om aannemelijk te maken dat het door hem aangevoerde beginsel van behoorlijk bestuur is geschonden door de hogere tuchtoverheid.

41. Aangaande de strafmaat stelt de bestreden beslissing:

“C. Betreffende de strafmaat

Het proportionaliteits- of evenredigheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de tuchtoverheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende tuchtoverheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen.

Volgens de Tuchtraad is dit niet het geval ook niet rekening houdend met het gegeven dat volgens de Tuchtraad de straf enkel kan worden opgelegd uit hoofde van de bewezen feiten zijnde deze sub 1 en 3.

De verzachtende omstandigheid, zoals aangehaald door de tuchtoverheid in het voorstel van zware straf van het blanco strafblad, blijkt na opvraging door de Tuchtraad ervan niet overeen te blijven staan nu op het ogenblik van de feiten sub 1 en sub 3 de verzoeker geenszins beschikte over een blanco tuchtstraffenblad maar integendeel reeds twee zware tuchtstraffen opliep.

Dit feit werd aan een tegensprekelijk debat onderworpen nu per mail van 5 mei 2022 de tuchtoverheid het aangepaste tuchtstraffenblad overmaakte aan de Tuchtraad en er aldus op 18 mei 2022 door de verzoeker de mogelijkheid bestond zich des omtrent te verdedigen.

Daarenboven komt het feit dat de opgelegde tuchtstraffen eveneens betrekking hadden op een inbreuk door verzoeker op zijn discretieplicht, die tevens vervat zit in het beroepsgeheim (waarvoor hem in mei 2020 ook een tuchtstraf werd opgelegd).

Er is in se dus sprake van recidive.

De Tuchtraad meent dat het gepast voorkomt tevens te wijzen op volgende elementen meer bepaald:

- het feit dat de vertrouwensbreuk des te ernstiger is vermits verzoeker klaarblijkelijk niet heeft geleerd uit de eerder bijzonder ernstige vertrouwensbreuk maar naar aanleiding waarvan hem nog een kans geboden werd; dat de aanwezigheid van de verzoeker in strijd is met het belang van de dienst;
- het gegeven dat de bewezen feiten een imagoschade veroorzaken aan de federale politie bij de gerechtelijke overheid;
- noch de leeftijd van verzoeker, de staat van dienst noch de familiale situatie van verzoeker noch zijn medische toestand zijn van aard afbreuk te doen aan deze voorgestelde tuchtstraf.

Daarenboven vertoont de verzoeker een wangedrag met repetitief karakter en moet de aanwezigheid van de verzoeker strijdig geacht worden met het belang van de dienst.

Ik sluit mij op dit punt aan bij de overwegingen uit het advies van de Tuchtraad.”

Gelet op de uitdrukkelijke verwijzing naar het advies van de Tuchtraad waarbij wordt aangesloten, moet derhalve ook de motivering van de Tuchtraad aangaande de strafmaat mee in overweging worden genomen. Die luidt:

“De tuchtoverheid beschikt bij het bepalen van de aard en de ernst van de tuchtsanctie over een ruime appreciatiebevoegdheid, die de redelijkheid als grens heeft.

Bij het bepalen van de tuchtsanctie zal de tuchtoverheid rekening dienen te houden

met de aard van de ten laste gelegde feiten, de tuchtrechtelijk vervolgde persoon, de omstandigheden waarin de feiten gepleegd zijn, de goede werking van de dienst en de weerslag van de inbreuk en de bestraffing op het gedrag van andere personeelsleden.

Bij de beoordeling van de redelijkheid van de opgelegde tuchtsanctie moet de beleidsvrijheid waarover het bestuur in deze aangelegenheid beschikt, gerespecteerd worden en enkel een volkomen in wanverhouding tot de fout staande straf kan als onwettig gekwalificeerd worden, dit is een straf waarvan het in redelijkheid ondenkbaar is dat enige overheid ze voor die fout zou opleggen.

Het proportionaliteits- of evenredigheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de tuchtoverheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende tuchtoverheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen.

Een schending van dit algemeen beginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt dat de tuchtoverheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt.

Volgens de Tuchtraad is dit niet het geval ook niet rekening houdend met het gegeven dat volgens de Tuchtraad de straf enkel kan worden opgelegd uit hoofde van de bewezen feiten zijnde deze sub 1 en 3.

Bij de beoordeling van de evenredigheid van de bestreden beslissing dient uitgegaan te worden van de feiten zoals ze blijken uit de bestreden beslissing en waarvan verzoeker de onwettigheid niet heeft aangetoond, getoetst aan de door verzoeker in het middel aangevoerde argumenten die volgens verzoeker doen blijken dat de bestreden beslissing het redelijkheids- of evenredigheidsbeginsel miskent.

De tuchtoverheid heeft in concrete met motieven toegespitst op deze zaak uiteengezet waarom naar haar oordeel de tuchtsanctie 'ontslag van ambtswege' dient opgelegd te worden.

De tuchtoverheid heeft ander meer terecht de volgende elementen in rekening gebracht:

- de voorbeeldfunctie van verzoeker waardoor de tuchtoverheid een streng verwachtingspatroon mag hanteren;
- het gegeven dat de feiten te zwaarwichtig zijn om bestraft te worden met enkel een aanmaning of een formele afkeuring;
- het gegeven dat de ten laste gelegde feiten afbreuk doen aan de voorbeeldfunctie, de integriteitplicht, de verplichting tot bescherming van de burgers, de plicht om de wetten en reglementen na te leven en de waardigheid van het ambt van politieambtenaar;
- de onherroepelijke vertrouwensbreuk ten aanzien van verzoeker die door deze feiten worden veroorzaakt, zowel in hoofde van de overheden waarbij verzoeker tewerkgesteld is.

In tegenstelling met de tuchtoverheid is de Tuchtraad van oordeel dat de bewezen feiten niet de afzetting als straf verantwoorden maar wel het ontslag van ambtswege.

De verzachtende omstandigheid, zoals aangehaald door de tuchtoverheid in het voorstel van zware straf van het blanco strafblad, blijkt na opvraging door de Tuchtraad ervan niet overeind te blijven staan nu op het ogenblik van de feiten sub 1 en sub 3 de verzoeker geenszins beschikte over een blanco tuchtstraffenblad maar integendeel reeds twee zware tuchtstraffen opliep.

Dit feit werd aan een tegensprekelijk debat onderworpen nu per mail van 5 mei 2022 de tuchtoverheid het aangepaste tuchtstraffenblad overmaakte aan de Tuchtraad en er aldus op 18 mei 2022 door de verzoeker de mogelijkheid bestond zich desomtrent te verdedigen.

De verzachtende omstandigheid van de goede evaluatie is niet van aard om afbreuk te doen aan de voorgestelde straf van het ontslag van ambtswege nu dit niet opweegt tegen al het vorige.

Daarenboven komt het feit dat de opgelegde tuchtstraffen eveneens betrekking hadden op een inbreuk door verzoeker op zijn discretieplicht, die tevens vervat zit in het beroepsgeheim (waarvoor hem in mei 2020 ook een tuchtstraf werd opgelegd).

De Tuchtraad meent dat het gepast voorkomt tevens te wijzen op volgende elementen meer bepaald:

- het feit dat de vertrouwensbreuk des te ernstiger is vermits verzoeker klaarblijkelijk niet heeft geleerd uit de eerder bijzonder ernstige vertrouwensbreuk maar naar aanleiding waarvan hem nog een kans geboden werd;
- dat de aanwezigheid van de verzoeker in strijd is met het belang van de dienst;
- het gegeven dat de bewezen feiten een imagoschade veroorzaken aan de federale politie bij de gerechtelijke overheid;
- noch de leeftijd van verzoeker, de staat van dienst noch de familiale situatie van verzoeker noch zijn medische toestand zijn van aard afbreuk te doen aan deze voorgestelde tuchtstraf.

Het kan niet worden ontkend dat de feiten die de tuchtoverheid als zeer ernstig aanziet een zwaardere tuchtstraf rechtvaardigen.

Daarbij komt nog dat de feiten van die aard zijn dat verzoeker ermee de integriteit en de waardigheid die de tuchtoverheid van haar ambtenaren mag verwachten in het gedrang heeft gebracht. Aan dit element heeft de tuchtoverheid een belangrijk gewicht gegeven bij het bepalen van de strafmaat.

Daarenboven vertoont de verzoeker een wangedrag met repetitief karakter en moet de aanwezigheid van de verzoeker strijdig geacht worden met het belang van de dienst.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er geen deugdelijke redenen werden opgegeven voor het ontslag van ambtswege dat wordt voorgesteld door de tuchtoverheid.”

42. Ter staving van de schending van het redelijkheidsbeginsel verwijst verzoeker enkel naar het feit dat volgens hem de in de bestreden beslissing aangehouden elementen onvoldoende zijn om een geschonden vertrouwensrelatie met verzoeker te rechtvaardigen, waarbij hij opsomt: zo zou er geen rekening zijn gehouden met de aanwezigheid van een goede beoordeling in het persoonlijk dossier van verzoeker, noch met de aanwezige felicitaties, noch met een verklaring van commissaris van politie M. naar aanleiding van verzoekers terugkeer in zijn dienst.

In de mate dat verzoeker meent dat de bestreden beslissing onredelijk is omdat, naar zijn mening, de in de bestreden beslissing in aanmerking genomen elementen onvoldoende zijn, geeft verzoeker op het eerste gezicht aan het redelijkheidsbeginsel een draagwijdte die dit beginsel niet heeft. Die kritiek betreft immers niet de redelijkheid van de bestreden beslissing die

immers enkel betrekking heeft op het redelijk aanwenden van de beleidsvrijheid en niet op deugdelijkheid van de motieven van de strafmaat of de zorgvuldige vinding ervan. De schending van het redelijkheidsbeginsel is immers enkel aan de orde als vaststaat dat de bestreden beslissing steunt op deugdelijke (materiële) gronden, zodat kritiek op de deugdelijkheid van die grondslagen, niet kan worden ingepast in het redelijkheidsbeginsel. In die mate mist op het eerste gezicht verzoekers kritiek juridische grondslag.

In de mate dat verzoeker opwerpt dat er geen rekening werd gehouden met voor hem positieve elementen in het dossier, toont het enkele gegeven dat de hogere tuchtoverheid een andere mening is toegedaan omtrent de afweging en het gewicht van de door verzoeker aangevoerde positieve elementen, op het eerste gezicht op zich niet aan dat de hogere tuchtoverheid inzake de beoordeling van de strafmaat tot een onredelijke conclusie is gekomen waaruit de schending van het redelijkheidsprincipe moet blijken. Dat er positieve elementen in verzoekers dossier zijn die in aanmerking kunnen worden genomen is een zaak, maar een andere zaak is of dat zulks – gelet op hiervoor aangehaalde motieven voor de strafmaat – inhoudt dat het ondenkbaar is dat een andere overheid in dezelfde omstandigheden tot dezelfde besluitvorming zou zijn gekomen.

De redenen waarom aan verzoeker voor de hem tenlaste gelegde feiten de bestreden tuchtstraf is opgelegd, blijken uit het hiervoor geciteerde uittreksel uit de bestreden beslissing en uit het advies van de Tuchtraad waarbij de hogere tuchtoverheid zich uitdrukkelijk heeft aangesloten. Er wordt naar verwezen. De argumenten die verzoeker aanvoert, doen weliswaar blijken van een andere appreciatie ter zake van verzoeker, maar die maken in de concrete omstandigheden van de feiten en verzoekers persoonlijkheid, niet aannemelijk dat de hogere tuchtoverheid de grenzen van een redelijke uitoefening van haar beoordelingsvrijheid inzake de keuze van de strafmaat te buiten is gegaan. De omstandigheid dat verzoeker een andere mening is toegedaan, maakt op het eerste gezicht evenmin de keuze van de straf onredelijk.

43. Het middel is in die mate niet ernstig.

Inzake de schending van het evenredigheidsbeginsel

44. Verzoeker voert in het middel de schending aan van het evenredigheidsbeginsel. Het middel wordt ook vanuit dat oogpunt onderzocht.

45. Over de verhouding tussen de tuchtfeiten en de tuchtstraf wordt door de (hogere) tuchtoverheid discretionair geoordeeld. Het evenredigheidsbeginsel in tuchtzaken is geschonden wanneer tussen de in aanmerking genomen feiten en de opgelegde sanctie geen redelijk verband van evenredigheid zou bestaan.

Het komt aan de Raad van State binnen het raam van zijn wettigheidstoezicht, niet toe om zelf een beoordeling te maken van de strafmaat. De Raad van State is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de (hogere) tuchtoverheid bij haar beoordeling binnen de grenzen is gebleven van wat nog als redelijk kan worden aangezien. Een schending van het evenredigheidsbeginsel veronderstelt derhalve dat de tuchtoverheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het evenredigheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de tuchtoverheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende tuchtoverheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen.

De Raad van State gaat voorts bij de beoordeling van de evenredigheid van de bestreden beslissing uit van de feiten zoals ze blijken uit de bestreden beslissing en waarvan verzoeker de onwettigheid niet heeft aangetoond.

Aangezien het aan de Raad van State niet toekomt ambtshalve te beoordelen of de opgelegde tuchtstraf in een redelijke verhouding van evenredigheid staat tot de tuchtfeiten, toetst de Raad van State de vraag of de bestreden beslissing te kort komt aan de eis van evenredigheid enkel aan de door verzoeker in het middel aangevoerde argumenten, die volgens hem doen blijken

dat de bestreden beslissing het evenredigheidsbeginsel miskent. Op verzoeker rust aldus de bewijslast om aannemelijk te maken dat het door hem aangevoerde beginsel van behoorlijk bestuur is geschonden door de hogere tuchtoverheid.

46. Wat die door verzoeker aangevoerde elementen betreft, beperkt verzoeker zich tot het opwerpen dat “de tuchtrechtelijke beslissing moet aantonen dat de keuze van de sanctie rekening houdt met de ernst van de lastens het personeelslid weerhouden feiten en de context waarbinnen die feiten werden gepleegd, alsook met de persoonlijkheid, de loopbaan en het ziektebeeld van het personeelslid” en tot het poneren dat “deze individuele omstandigheden van verzoeker [...] onderbelicht [blijven],” maar hij verzuimt om op voldoende concrete wijze uiteen te zetten waarom dat zulks te dezen is derwijze dat aldus moet blijken dat er tussen de in aanmerking genomen feiten en de opgelegde sanctie geen redelijk verband van evenredigheid bestaan. Het komt, zoals hiervoor is gesteld, niet aan de Raad van State toe om deze beoordeling te maken. Voorts zet verzoeker niet uiteen in welke mate het in de loop van de procedure betrekken in de besluitvorming van voorgaande tuchtstraffen, terwijl initieel bij het inleiden van de tuchtvordering werd uitgegaan van een blanco tuchtblad, tot gevolg kan hebben dat er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de in aanmerking genomen feiten en de opgelegde sanctie. Dat tegen die voorgaande tuchtstraffen een beroep tot nietigverklaring is ingediend, is in de context van de beoordeling van de geschonden bepaling, niet relevant. Hetzelfde geldt wat verzoekers kritiek betreft dat hij, naar zijn zeggen, geen verweer ter zake heeft kunnen voeren.

47. Het derde middel is in die mate niet ernstig.

Inzake de schending van de redelijketermijneis

48. Hoewel niet uitdrukkelijk aangegeven in het kopje van het middel, voert verzoeker ook als grief de schending aan van de redelijketermijneis doordat, samengevat, de hogere tuchtoverheid er, na de ontvangst van de

strafdossiers in beide opsporingsonderzoeken, vijf maanden over heeft gedaan om het inleidend verslag aan verzoeker te betekenen.

49. Deze kritiek wordt niet bijgevalen.

Te dezen wordt immers niet betwist dat het inleidend verslag binnen de wettelijke verjaringstermijn van zes maanden is betekend aan verzoeker. Het feit dat, volgens verzoeker, ondanks het feit dat er geen voorafgaand onderzoek werd gevoerd en er geen enkele onderzoeksdaad diende te worden gesteld, vijf maanden werd gewacht om het inleidend verslag te betekenen, kan op zich geen schending van de redelijke termijn opleveren, aangezien verzoeker geen gebrek aan voortvarendheid verwijt met betrekking tot de fasen van de tuchtprocedure na de betekening van het inleidend verslag op 29 november 2021.

50. Het middel is in die mate niet ernstig.

Conclusie

51. Het derde middel is niet ernstig.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

52. In het vierde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht, doordat de overheid er niet in slaagt het bewijs te leveren van de aangevoerde feitelijkeheden die de proportionaliteit van de maatregel dienen te verantwoorden. Op basis van wat reeds werd uiteengezet, meent verzoeker dat niet werd voldaan aan de motiveringsplicht nopens de tenlastegelegde feiten. Volgens verzoeker is het te dezen duidelijk dat men zich

lastens verzoeker enkel baseert op de verklaring van de ex-partner van verzoeker, die volgens hem haar subjectief relaas kracht bijzet door een selectie aan belastende berichten.

Voorts doet verzoeker gelden dat uit de motivering dan ook moet blijken waarom de tuchtoverheid meende dat de waardigheid van het ambt in het gedrang werd gebracht. Verzoeker stelt dat hij zulks geenszins kan afleiden uit de motivering van de bestreden beslissing. Verzoeker erkent weliswaar dat de tuchtoverheid discretionair beoordeelt of de feiten een tuchtvergrijp uitmaken, maar *in casu* wordt er geen enkele relevante koppeling gemaakt tussen zijn privésituatie en waarom deze handelingen een concrete tekortkoming uitmaken aan de beroepsplichten.

Ook met betrekking tot de motivering van de strafmaat blijft volgens verzoeker de tuchtoverheid in gebreke. Verzoeker stelt dat hij niet kan uitmaken waarom hem de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege wordt opgelegd. Het is uit de motivering dat de motieven voor de strafmaat duidelijk moeten blijken. De overweging dat verzoeker “een wangedrag met repetitief karakter vertoont” en dat de “aanwezigheid van verzoeker strijdig moet geacht worden met het belang van de dienst” is schijnbaar ingegeven door “het gegeven dat de bewezen feiten een imagoschade veroorzaken aan de federale politie bij de gerechtelijke overheid,” maar dat wordt nergens verduidelijkt, laat staan dat dit materieel wordt gemotiveerd. Daarenboven lijkt de enige overweging daartoe te zijn dat verzoeker reeds eerder een tuchtsanctie kreeg wegens “schending van de geheimhoudingsplicht”. Dat is wat hem betreft onvoldoende om het bestreden ontslag te rechtvaardigen. Verzoeker heeft zich voor wat betreft de overwegingen van de Tuchtraad dat het tenlastegelegde feit “sub 2 b” niet bewezen is en dat het tenlastegelegde feit “sub 2 a” geen tuchtinbreuk uitmaakt, aangesloten bij deze overwegingen van de Tuchtraad. De hogere tuchtoverheid motiveert niet afdoende waarom zij hieromtrent afwijkt van dit advies.

Beoordeling

53. Uit de uiteenzetting van verzoeker kunnen op het eerste gezicht de volgende wettigheidskritieken worden afgeleid: (1) de feiten zijn niet of onvoldoende bewezen, en bovendien louter gesteund op de verklaringen van de ex-partner van verzoeker, (2) er wordt niet gemotiveerd waarom feiten uit de privésfeer de waardigheid van het ambt in het gedrang brengen, (3) verzoeker kan uit de formele motivering niet opmaken waarom hem de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege wordt opgelegd en (4) de hogere tuchtoverheid motiveert niet afdoende waarom zij afwijkt van het advies van de Tuchtraad wat de appreciatie betreft van het feit “sub a)” en “sub b)”.

In deze stand van het geding wordt het middel vanuit deze analyse onderzocht.

54. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze.

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Bij het onderzoek naar het afdoende karakter van de formele-motiveringsplicht moet voorts worden rekening gehouden met het geheel van de formele motivering en niet met een of meerdere onderdelen van de motivering op zich. De motivering in haar geheel moet immers afdoende zijn.

55. Verzoeker voert inzake deze grief ook de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen.

De tuchtoverheid heeft bij de uitoefening van haar tuchtbevoegdheid een discretionaire beoordelingsbevoegdheid op het vlak van de tuchtrechtelijke kwalificatie van de ten laste gelegde feiten. De tuchtoverheid beoordeelt aldus discretionair of zij onachtzaamheden gepleegd door personeelsleden van de geïntegreerde politie bij het uitvoeren van hun ambtsverplichtingen als tuchtrechtelijk strafbare vergrijpen aanmerkt. Het komt aan de Raad van State binnen het raam van zijn wettigheidstoezicht, niet toe om zelf een beoordeling te maken van, te dezen, de kwalificatie van de aan verzoeker ten laste gelegde feiten als tuchtvergrijpen in de zin van artikel 3 van de tuchtwet. De Raad van State is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de tuchtoverheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

56. Vooreerst doet verzoeker, in algemene termen, gelden dat de feiten niet of onvoldoende bewezen, en bovendien louter zijn gesteund op de verklaringen van de ex-partner van verzoeker.

In de motivering van de bestreden beslissing, wordt in de rubriek inzake “Bewijs en toerekening van de tuchtfacten” het volgende gesteld:

“[...]”

Gelet op het schrijven d.d. 01/07/2021 van de procureur des Konings te Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, met de melding dat het strafdossier inzake ‘belaging, overlast via elektronische communicatiemiddelen en hacking tegenover de genaamde I.M.’ ten laste van u een misdrijf betreft van relationele aard en om die reden werd geseponneerd en houdende het overmaken van een eensluidend verklaard afschrift van dit strafdossier;

Gelet op het schrijven d.d. 01/07/2021 van de procureur des Konings te Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, met de melding dat het strafdossier inzake

‘(doods-)bedreigingen tegenover HCP R.P. en schending van het beroepsgeheim’ ten laste van u werd geseponeerd teneinde voorrang te verlenen aan de tuchtrechtelijke afhandeling en houdende het overmaken van een eensluidend verklaard afschrift van dit strafdossier;

Gelet dat u vanaf enkele dagen voor de relatiebreuk d.d. 28 augustus 2020 tot 25 september 2020 uw ex-partner I.M. op diverse manieren, zowel fysiek als via smartphone, met behulp van internetinbraak, heeft belaagd;

Gelet dat uit forensisch onderzoek van de smartphone van I.M. is gebleken dat u op 25 augustus 2020 een oude iPhone 6S van I.M., nog in bruikleen door uw dochtertje (voor het spelen van spelletjes), hebt gemanipuleerd. Via het Apple-account (Apple ID), dewelke nog aangemeld was op deze iPhone, hebt u zich zonder toestemming de toegang verschaft tot de logingegevens en paswoorden van verschillende applicaties, in gebruik door I.M.;

Gelet dat u, na confrontatie met deze meldingen van veiligheidsinbreuken, aan I.M. deze in eerste instantie hebt toegeschreven aan handelingen die uw dochter zou hebben gesteld op de oude iPhone van I.M., dewelke zij aan de minderjarige in bruikleen had gegeven; dat u na een bijkomende confrontatie door I.M. middels een screenshot hebt verduidelijkt dat u op vernoemde oude iPhone een update had uitgevoerd; gelet dat I.M. heeft verklaard u daarop duidelijk te hebben aangemaand van het toestel af te blijven, daar dit haar iPhone-toestel met account en applicaties betrof; dat na deze aanmaning bij I.M. opnieuw een veiligheidsmelding werd geregistreerd;

Gelet dat u internetinbraak heeft gepleegd op de smartphone van I.M. en dat u haar applicaties heeft geconsulteerd en gekopieerd; dat u vervolgens veelvuldige berichten van beschuldigende aard hebt gestuurd aan I.M. en haar omgeving; dat u hierbij gebruik hebt gemaakt van de inhoud van privéberichten van I.M.; dat u de bekomen informatie tevens hebt aangewend om I.M. te observeren en controleren; dat u daarnaast ook de sociale media heeft gebruikt om informatie en beelden van I.M. te posten, vergezeld van ongepaste teksten; gelet dat technische elementen uit divers dataverkeer, vermeld in het strafdossier deze internetinbraak, consultatie en kopij name van de applicaties van I.M. onderbouwen;

Gelet dat analyse van dataverkeer en technische identificatie omtrent de communicatiemiddelen hebben aangetoond dat de meeste bezwarende communicatiedata zich situeren in de periode rond 28 augustus 2020 en zijn verstuurd door een smartphone Samsung SM-A505FN vanuit de zendlocatie van uw woonplaats Aalst; dat u in die periode gebruik hebt gemaakt van dit type smartphone;

Gelet dat u tijdens uw gerechtelijk verhoor omtrent de feiten formeel de beschuldigingen van overlast middels gebruik van elektronische communicatiemiddelen en internetinbraak hebt ontkend; dat uw vermeende ongewenste toegang tot digitale applicaties en accounts van I.M. via haar oud telefoontoestel, volgens u gebaseerd is geweest op haar vroegere instemming om deze te mogen gebruiken alsook het gevolg zijn van een manipulatiefout door I.M. uitgevoerd op haar huidige iPhone, dit nadat de relatie was beëindigd; dat u tot slot heeft verklaard I.M. en haar entourage te hebben benaderd op diverse manieren, om hen te confronteren met de door u gepercipieerde ontrouw van I.M. ten opzichte van uw persoon;

Gelet dat uit het strafdossier is gebleken dat u private informatie omtrent geplande handelingen van I.M., verkregen uit haar Apple-toestel en account, heeft misbruikt om vermoedens van (vermeende) ontrouw te verifiëren middels fysieke observatie; dat u tijdens uw gerechtelijk verhoor de observatie van I.M. hebt bevestigd, om reden dat u bevestiging zocht voor uw sterk vermoeden van vermeende ontrouw van I.M. ten aanzien van uzelf;

Gelet dat u op Facebook het fictief profiel P.V.d.B. hebt aangemaakt en gebruikt

om een persoon uit de omgeving van I.M. te benaderen en uw vermoeden van ontrouw van I.M. jegens u te toetsen aan de waarheid om haar hiermee vervolgens te kunnen confronteren;

Gelet dat uit het strafdossier blijkt dat u het bestaan van en het gebruik van dit profiel tijdens uw gerechtelijk verhoor hebt bevestigd; dat het bestaan van dit profiel aldus u kadert in de voorbereidings- en uitvoeringsfase van uw DSU-opdrachten; dat u dit profiel heeft gecreëerd en gebruikt om op sociale media-informatie te verzamelen over potentiële targets;

Gelet dat I.M. op 25 september 2020 in het raam van haar klachtneerlegging heeft verklaard dat u schriftelijke (doods-)bedreigingen hebt geformuleerd ten aanzien van uw directeur; dat I.M. elektronisch berichtenverkeer tussen uzelf en haar via de applicatie Whatsapp in het raam van haar klacht heeft overhandigd onder de vorm van screenshots van haar iPhone; gelet dat meerdere (doods-) bedreigingen aan het adres van de Dir DSU en A.V. na forensische analyse van de GSM van I.M. zijn aangetroffen, verstuurd door het privé-oproepnummer [...], dat door u wordt/werd gebruikt, met een type smartphone dat u ook in die periode hebt gebruikt;

Gelet dat uit het strafdossier blijkt dat u tijdens uw gerechtelijk verhoor omtrent deze feiten hebt verklaard u zich niet te kunnen herinneren dat u zulke berichten heeft verstuurd; dat u in uw verklaring hebt aangegeven dat, mochten er zulke berichten bestaan van uw hand, dit privé-berichten zijn dewelke nooit verspreid werden en kaderden in een uiting van uw frustratie vanwege handelingen, mogelijks gesteld door HCP R.P., door u gedefinieerd als zijnde pesterijen;

Gelet dat I.M. op 25 september 2020 heeft verklaard dat u op 21 mei 2020 de journalist D.C. van het 'Nieuwsblad' hebt gecontacteerd, hetgeen heeft geresulteerd in een fysieke ontmoeting op 28 mei 2020 tussen jullie beiden in uw woning; gelet dat I.M. hier kort getuige van is geweest; gelet dat u heeft gesproken over het gebruik van een CGSU-communicatiesysteem 'BELLA', dat u volgens I.M. als een 'illegaal en niet-goedgekeurd systeem' hebt bestempeld, 'slecht voor de gezondheid en de privacy'; gelet dat op 30 mei 2020 het artikel 'Klacht voor pesterijen tegen grote baas Special Units' verscheen, vergezeld van een profielfoto van HCP R.P., geschreven door journalist D.C.;

Gelet dat I.M. een screenshot van uw schrijven aan de journalist aan de verhoorders heeft overhandigd; dat hierin vermeld staat dat u de journalist D.C. aanschrijft met de vraag samen met hem een lijvig dossier tegen de top van Federale Politie, de directeur DSU en de dienst intern toezicht 'af te toetsen', een dossier dat zou worden toegedekt door het Vast Comité P;

Gelet dat forensisch onderzoek van de gsm van I.M. heeft aangetoond dat u middels diverse berichten aan I.M. gecommuniceerd heeft over de ontmoeting met de journalist, vooraleer voornoemd artikel verscheen. Ook deze berichten aan I.M. zijn verstuurd door het privé-oproepnummer [...], dat door u wordt/werd gebruikt, met een type smartphone dat u in die periode hebt gebruikt.

Gelet dat u omtrent deze beschuldiging hebt verklaard dat u éénmaal telefonisch contact hebt gehad met journalist D.C., na het verschijnen van het desbetreffend artikel in het Nieuwsblad, dit met als doel te vragen wie hem deze informatie had gegeven; dat u na confrontatie met het berichtenverkeer en de data hebt verklaard dat dit grootspraak van uwentwege was, dat u onder geen beding informatie heeft meegegeven; dat u aan de journalist zou hebben megedeeld pas informatie te zullen verschaffen éénmaal u DSU en de politie zou hebben verlaten;

Gelet u tijdens uw hoorzitting uw reden van contact met journalist D.C. hebt toegewezen aan het feit dat u een vroegere schoolvriend van hem was;

Gelet dat de procureur des Konings te Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde oordeelde dat de feiten van 'belaging (IFG), overlast via elektronische communicatiemiddelen en hacking' een misdrijf van relationele aard uitmaken;

Gelet dat de procureur des Konings te Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde oordeelde dat de feiten van '(doods-)bedreigingen tegenover HCP R.P. en schending van het beroepsgeheim' tuchtrechtelijk dienen te worden beoordeeld; dat het sepot om reden van voorrang aan de tuchtrechtelijke afhandeling niet betekent dat het parket van oordeel is dat er geen misdrijf is;

Gelet de door u gevraagde bijkomende onderzoeksdaten in de vorm van drie getuigenverhoren alwaar ik kennis heb van genomen:

*CP M.S. (DGJ/Diensthofd DSU/Obn), die getuigt over zijn vroegere samenwerking met u als toenmalig inspecteur in de periode van midden juni 2008 tot 1 februari 2014, waarin hij u beschrijft als een fijn medewerker om mee om te gaan, hij vanaf 1 februari 2014 tewerkgesteld werd te Gent en dat hij bij zijn terugkeer als CP/diensthofd van u sedert 1 maart 2021 zo goed als niet met u heeft kunnen samenwerken, maar er zich nog nooit problemen hebben voorgedaan op zijn niveau en u voorzien was voor re-integratie bij de dienst observatie in oktober 2021 maar een verkeersongeval dit heeft verhinderd;

*1CP M. VDV. (PZ AALST/ Diensthofd Directie Basis Politiezorg), die getuigt over zijn persoonlijke vriendschapsband met u sedert 2013 en zijn rol als uw vertrouwenspersoon, stelt dat zijn aanwezigheden bij u buiten zijn diensturen plaatsvinden in hoedanigheid van persoonlijke vriend en niet als politieambtenaar, confirmeert dat uw vroegere relatie met I.M. in de slotfase van problematische aard was waarin I.M. ook niet als 'vrij van zonden' diende te worden beschouwd en somt daarbij diverse mogelijke handelingen, gesteld door I.M., die hij als 'niet correct' percipieert jegens u en tot slot herhaalt dat zijn tussenkomsten als tussenpersoon tijdens jullie relatieconflicten steeds heeft gekaderd als tussenpersoon in de privésfeer en niet beroepsmatig;

*1INP M.V.(PZ AALST/ uw Wijkinspecteur), dewelke beschrijft dat jullie relatie louter professioneel van aard is in het kader van zijn functie als uw wijkinspecteur, hij in deze functie destijds enkele malen op uw aanvraag heeft bemiddeld tijdens een relatieconflict met I.M., die uiteindelijk in moeilijke doch niet onoverkomelijke omstandigheden werd beëindigd en hierin stelt dat beide partijen zich steeds correct hebben gedragen en u tot slot definieert als een voorbeeldig inwoner met goede inborst en het hart op de tong, die een goede verstandhouding heeft met de burens;

[...].”

Uit deze overwegingen uit de bestreden beslissing blijkt dat het argument van verzoeker dat de feiten niet bewezen zijn en louter op de eenzijdige verklaringen van zijn ex-partner steunen, feitelijke grondslag mist, aangezien op het eerste gezicht het bewijs van de feiten mede is gesteund op een grondige analyse van de strafdossiers, de uitlezing van Whatsapp-gesprekken gevoerd tussen verzoeker zelf en zijn ex-partner – en dus berichten betreft die hij zelf heeft gestuurd –, op het forensisch onderzoek van de smartphone van I.M., de analyse van dataverkeer en de technische identificatie omtrent de communicatiemiddelen. Verzoeker, die verzuimt de hiervoor aangehaalde overwegingen uit de bestreden beslissing bij zijn kritiek te betrekken, brengt niets aan tegen die vaststellingen die blijken uit die overwegingen. De enkele

omstandigheid dat verzoeker zich niet kan vinden in de gegeven formele motivering of meent dat die verder moet gaan, maakt die daarom niet onwettig, noch impliceert zulks dat de hogere tuchtoverheid, door dit anders te zien dan verzoeker, tot een conclusie is gekomen die de grens van haar beoordelingsbevoegdheid te buiten zou gaan, waardoor de materiële motiveringsplicht geschonden is. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te duiden waarom dit het geval zou zijn, hetgeen hij niet doet.

57. Voorts doet verzoeker, in algemene termen, gelden dat niet gemotiveerd wordt waarom feiten uit de privésfeer de waardigheid van het ambt in het gedrang brengen.

In de motivering van de bestreden beslissing, wordt in de rubriek inzake “definitief advies van de Tuchtraad - analyse” het volgende gesteld:

“Maken de feiten een tuchtvergrijp uit

De Tuchtraad is van oordeel dat de bewezen feiten sub 1 en sub 3 tuchtfeiten uitmaken in de zin artikel 3 zoals hiervoor aangehaald en dat de door de tuchtoverheid geciteerde bepalingen correct en pertinent zijn.

Daarenboven is het de houding van verzoeker inzake die beteugeld wordt. Het betaamt een politieambtenaar niet dergelijke feiten te plegen lastens een collega. Daardoor schendt hij de waardigheid van het politieambt.

Ook het feit sub 3 is tuchtrechtelijk laakbaar nu van een politieambtenaar een reserve wordt verwacht ten aanzien van de pers. Door zelf een journalist te contacteren en zich bereid te verklaren om aan deze gegevens door te sluizen waardoor hij zijn discretieplicht schendt, schendt hij de waardigheid van het ambt (art. 132, al. 1 WGP en punt 28 deontologische code) en kan hij het vertrouwen van de bevolking in de politie aantasten (punt 28 deontologische code).

De Tuchtraad ziet het gegeven dat verzoeker deel uitmaakt van DSU, een gespecialiseerde eenheid, een vermeldenswaardig element bij de discretieplicht ITU van de laden van die eenheid een zeer grote discretie kan verwacht worden gelet op het veiligheidsaspect dat des te meer in acht dient genomen te worden.

De discretieplicht is het verbod van bekendmaking van gegevens en feiten, waartoe de beoefenaars van bepaalde beroepen en openbare ambtenaren gehouden zijn op grond van deontologische codes en/of contractuele verplichtingen.

Zonder in te gaan op het feit of al dan niet vertrouwelijke/geheime informatie werd overgemaakt aan de journalist, kan met zekerheid geoordeeld worden dat de verzoeker zijn discretieplicht geschonden heeft, hetgeen hem conform de kwalificatie duidelijk ten laste wordt gelegd.

Ik sluit mij op dit punt aan bij de overwegingen uit het advies van de Tuchtraad.

In tegenstelling met hetgeen de hogere tuchtoverheid vooropstelt, is de Tuchtraad van mening dat het verzenden door de verzoeker aan I.M. van privé-berichten, waarin hij doodsb bedreigingen uitte ten aanzien van de heer P. - voorwerp van

tenlastelegging sub 2. a -, geen tuchtvergrijp uitmaakt.

De Tuchtraad is van oordeel dat in de intieme privékring, zoals ten aanzien van een partner, het mogelijk moet zijn voor een politieambtenaar volledig vrij te spreken zonder enige beperking van zijn vrijheid van mening nu dit gesprek normaliter niet naar buiten wordt gebracht en geacht kan worden binnen de privésfeer te blijven en aldus de waardigheid van het ambt niet kan schaden.

Het is duidelijk dat de verzoeker deze berichten stuurde vanuit een grote frustratie en woede ten aanzien van zijn oversten maar dergelijke ventilatie moet mogelijk blijven ook voor leden van het politieapparaat. Zo niet wordt het hen onmogelijk gemaakt om relaties te onderhouden met derden omdat zij anders in elke partnerverhouding vooruitziend dienen te zijn en moeten afwegen/overschouwen of de kans erin zit dat de partner in staat zou of zal zijn de inhoud van de door hem verstuurde berichten in de openbaarheid te brengen (door bijvoorbeeld een klacht in te dienen).

Ik sluit mij niet aan bij de hierboven vermelde conclusies van de Tuchtraad, omwille van de volgende overwegingen (reeds gemotiveerd in het tweede voorstel tot zware tuchtstraf, hernomen in referentie 2.30):

Gelet de procureur des Konings te Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde oordeelde dat de feiten van '(doods)bedreigingen tegenover HCP R.P.' tuchtrechtelijk dienen te worden beoordeeld; dat het sepot om reden van voorrang aan de tuchtrechtelijke afhandeling niet betekent dat het parket van oordeel is dat er geen misdrijf is;

Gelet op het systematisch karakter van het dreigend taalgebruik;

Gelet deze bedreigende formuleringen niet op één dag (18 januari 2019), plaatsvonden zoals de Tuchtraad vermeldt in haar eindadvies, maar in de onderzochte gelimiteerde tijdsfork plaatsvonden op:

d.d. 18/01/2019: n.a.v. een nakende tuchtsanctie: 'Ben wel i e destructieve mindset' + 'Donker kantje' + 'Wil mensen dood doen en dingen opblazen!!!!'+ 'maandag p. de keel oversnijden' + 'ik kan dat... ik zou er niet slechter van slapen'+ 'heb geen wapens maar kan er wel aan geraken' + 'straks dj KILLER (ikke)', en d.d. 06/12/2019: n.a.v. consultatie wedde: 'Als K p. zie ik sla hem de kliniek in', en d.d. 04/02/2020: voorwerp van de discussie onbekend: '...' + 'en dit zijn echt wel pesterijen...puur sang' + 'op een dag sta ik met een bivakmuts voor hem en sla k hem los KO. Dat zal geschieden!!!';

Gelet dit gegeven aantoont dat de geuite schriftelijke (doods-)bedreigingen aan HCP R.P. geen éénmalig momentum van uiting van frustratie of ventileren was;

Gelet dit gestadig formuleren van meerdere (doods-)bedreigingen in de onderzochte tijdsfork zou kunnen wijzen op een mogelijke persistentie en dus groeiende aannemelijke geloofwaardigheid dat de schrijver de daad bij het woord zou kunnen voegen;

Gelet de gebruikte woordenschat, de draagwijdte van de ongelimiteerde onbeperkteid van het recht op vrije meningsuiting in vraag stelt, in casu ten aanzien van zijn werkgever en hiërarchie;

Overwegende dat de vrijheid van meningsuiting niet absoluut is en beperkingen van deze vrijheid aanvaardbaar zijn, overeenkomstig artikel 10, tweede lid van het EVRM. De bijzondere hoedanigheid van een politieambtenaar en de verplichtingen die aan deze functie zijn verbonden, verplichten de betrokken politieambtenaar tot een grotere discretie en terughoudendheid. Deze inmenging schendt niet de vrijheid van meningsuiting van de politieambtenaar.

Het personeelslid mag dit echter niet doen op een wijze die de eer of de waardigheid van zijn ambt in gevaar brengt of de belangen van de werkgever schaadt.

Gelet dat bij de gespecialiseerde eenheden van de Federale Politie en in het bijzonder de dienst DSU het gegeven van onderling vertrouwen fundamenteel is

voor een goede interne werking.

Overwegende dat een goede interne werking in gevaar komt wanneer zou blijken dat dit vertrouwen, dat in deze eenheid mogelijks nog hoger ligt dan andere politie-eenheden, werd geschonden. Dat gebrek aan vertrouwen kan leiden tot een negatieve impact op de slaagkansen tijdens de uitvoering van delicate en gevaarlijke missies.

Overwegende dat een personeelslid die een collega meerdere malen (met de dood) bedreigt, zelfs in de privésfeer, maakt vanzelfsprekend een ordeproblematiek uit. Een dergelijk personeelslid laten verder werken alsof er niets aan de hand is, is voor mij deontologisch onmogelijk te verantwoorden. Ik ben de mening toegedaan dat ik als hogere tuchtoverheid dit alles niet zomaar naast mij neer kan leggen en dat dit wel degelijk een tuchtvergrijp kan uitmaken

Overwegende dat dit tuchtfeit als zodanig ernstig kan beschouwd worden dat dit een onherroepelijke vertrouwensbreuk veroorzaakt in hoofde van de overheden waarbij het personeelslid tewerkgesteld is; [...].”

Verzoeker verzuimt bij zijn kritiek de voorgaande overwegingen uit de bestreden beslissing te betrekken. Anders dan hoe verzoeker het ziet, verschaft de formele motivering van de bestreden beslissing hem op het eerste gezicht voldoende duidelijkheid waarom de hogere tuchtoverheid *in concreto* van mening is waarom de feiten als tuchtfeiten worden gekwalificeerd en waarom feiten uit de privésfeer de waardigheid van het ambt in het gedrang brengen. Dat volstaat in het licht van de door verzoeker geschonden geachte formelemotiveringsplicht, te meer dat verzoeker zich in het middel zoals ontwikkeld in het verzoekschrift, beperkt tot het formuleren van een algemene kritiek, zonder bij die kritiek de concrete overwegingen uit de formele motivering te betrekken. De enkele omstandigheid dat verzoeker zich niet kan vinden in de gegeven formele motivering of meent dat die verder moet gaan, maakt die daarom niet onwettig.

Anders dan hoe verzoeker het poneert, blijkt op het eerste gezicht uit de formele motivering dat voorts wel een “relevante koppeling” is gemaakt tussen verzoekers privésituatie en de vraag waarom die handelingen een tekortkoming uitmaken aan de beroepsplichten. Verzoeker, die verzuimt deze overwegingen uit de bestreden beslissing bij zijn kritiek te betrekken, brengt niets aan tegen de vaststellingen die blijken uit die overwegingen. Dat verzoeker zich niet in deze motieven kan vinden impliceert nog niet dat de hogere tuchtoverheid, door dit anders te zien dan verzoeker, tot een conclusie is gekomen die de grens van haar beoordelingsbevoegdheid te buiten zou gaan, waardoor de

materiële motiveringsplicht geschonden is. Het komt aan verzoeker toe dit concreet aan te duiden waarom dit het geval zou zijn, hetgeen hij niet doet.

58. Ten derde doet verzoeker, in algemene termen, gelden dat hij uit de formele motivering niet kan opmaken waarom hem de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege wordt opgelegd.

In de motivering van de bestreden beslissing, wordt in de rubriek inzake “definitief advies van de Tuchtraad - analyse” het volgende gesteld:

“C. Betreffende de strafmaat

Het proportionaliteits- of evenredigheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de tuchtoverheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende tuchtoverheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen.

Volgens de Tuchtraad is dit niet het geval ook niet rekening houdend met het gegeven dat volgens de Tuchtraad de straf enkel kan worden opgelegd uit hoofde van de bewezen feiten zijnde deze sub 1 en 3.

De verzachtende omstandigheid, zoals aangehaald door de tuchtoverheid in het voorstel van zware straf van het blanco strafblad, blijkt na opvraging door de Tuchtraad ervan niet overeind te blijven staan nu op het ogenblik van de feiten sub 1 en sub 3 de verzoeker geenszins beschikte over een blanco tuchtstraffenblad maar integendeel reeds twee zware tuchtstraffen opliep.

Dit feit werd aan een tegensprekelijk debat onderworpen nu per mail van 5 mei 2022 de tuchtoverheid het aangepaste tuchtstraffenblad overmaakte aan de Tuchtraad en er aldus op 18 mei 2022 door de verzoeker de mogelijkheid bestond zich des omtrent te verdedigen.

Daarenboven komt het feit dat de opgelegde tuchtstraffen eveneens betrekking hadden op een inbreuk door verzoeker op zijn discretieplicht, die tevens vervat zit in het beroepsgeheim (waarvoor hem in mei 2020 ook een tuchtstraf werd opgelegd).

Er is in se dus sprake van recidive.

De Tuchtraad meent dat het gepast voorkomt tevens te wijzen op volgende elementen meer bepaald:

- het feit dat de vertrouwensbreuk des te ernstiger is vermits verzoeker klaarblijkelijk niet heeft geleerd uit de eerder bijzonder ernstige vertrouwensbreuk maar naar aanleiding waarvan hem nog een kans geboden werd; dat de aanwezigheid van de verzoeker in strijd is met het belang van de dienst;
- het gegeven dat de bewezen feiten een imagoschade veroorzaken aan de federale politie bij de gerechtelijke overheid;
- noch de leeftijd van verzoeker, de staat van dienst noch de familiale situatie van verzoeker noch zijn medische toestand zijn van aard afbreuk te doen aan deze voorgestelde tuchtstraf.

Daarenboven vertoont de verzoeker een wangedrag met repetitief karakter en moet de aanwezigheid van de verzoeker strijdig geacht worden met het belang van de

dienst.

Ik sluit mij op dit punt aan bij de overwegingen uit het advies van de Tuchtraad.”

Voorts is in de motivering van de bestreden beslissing in de rubriek inzake de “beslissing” het volgende gesteld:

“[...]

Gelet dat de tuchtfeiten bedoeld in punt 3 vaststaan en toegerekend dienen te worden, dat ze krachtens demotivering uiteengezet in punt 5, een tuchtvergrijp uitmaken in de zin van art. 3 van de Tuchtwet;

- Gelet dat een personeelslid van de politie te allen tijde een voorbeeldfunctie heeft en dat de tuchtfeiten bedoeld in punt 3 dan ook niet kunnen worden getolereerd en dat tuchtrechtelijke gevolgen zich opdringen;

- Overwegende dat het doen naleven van de wet een van de belangrijkste taken van de politie is. De integriteit die van de personeelsleden wordt verwacht vereist dat zij zelf de wetten en reglementen naleven.

- Gelet dat uit de procedure voor de Tuchtraad blijkt dat u geenszins beschikte over een blanco tuchtstraffenblad maar integendeel reeds twee zware tuchtstraffen opliep; Gelet dat dit feit werd onderworpen aan een tegensprekelijk debat voor de Tuchtraad en er aldus op 18 mei 2022 voor u de mogelijkheid bestond zich hieromtrent te verdedigen; Gelet op de uitgevoerde tuchtstraf d.d. 22/01/2020 van de inhouding van de wedde van 10% voor de duur van 2 maanden naar aanleiding van uw schending van het beroepsgeheim; Gelet op de uitgevoerde tuchtstraf d.d. 25/05/2020 van terugzetting in weddeschaal naar aanleiding van het onrechtmatige raadpleging databank & gebrek aan discretie m.b.t. datagegevens DSU-leden;

- Met betrekking tot het tuchtfeit van hinderlijk (achter)-volgen - psychologisch overbelasten middels elektronische communicatiemiddelen en internetinbraak:

- o Gelet dat dit tuchtfeit kan worden vastgesteld en toegerekend, dat ze, krachtens de motivering uiteengezet in punt 5, een tuchtvergrijp uitmaakt in de zin van art. 3 van de Tuchtwet;

- o Gelet dat intra-familiaal geweld en internetinbraak zowel in het huidige, als vorige Nationaal Veiligheidsplan als prioritair veiligheidsfenomeen werd opgenomen;

- o Overwegende dat het doen naleven van de wet een van de belangrijkste taken van de politie is. De integriteit die van de personeelsleden wordt verwacht vereist dat zij zelf de wetten en reglementen naleven;

- o Gelet dat dit tuchtfeit een onherroepelijke vertrouwensbreuk veroorzaakt in hoofde van de overheden waarbij het personeelslid tewerkgesteld is;

- o Overwegende het hierboven vermelde, het tuchtfeit van hinderlijk (achter)volgen psychologisch overbelasten middels elektronische communicatiemiddelen en internetinbraak, met de daaruit volgende tuchtvergrijpen al voldoende is om de zware tuchtstraf ‘ontslag van ambtswege’ op te leggen.

- Met betrekking tot het tuchtfeit van schriftelijke (doods-)bedreigingen gericht aan de directeur DSU

- o Gelet dat dit tuchtfeit kan worden vastgesteld en toegerekend, dat ze, krachtens de motivering uiteengezet in punt 5, een tuchtvergrijp uitmaakt in de zin van art. 3 van de Tuchtwet;

- o Overwegende dat de professionele relaties tussen de personeelsleden gebaseerd zijn op onder meer wederzijds respect, solidariteit, ploeggeest, zelfdiscipline, loyauteit en billijkheid;

- o Overwegende dat de toepassing van voormelde principes vereist, dat de personeelsleden bij elk optreden of elke handeling de waarden van de geïntegreerde politie toepassen: vanuit wederzijds respect en waardering de interne relaties bevorderen;
- o Gelet dat dit tuchtfeit een onherroepelijke vertrouwensbreuk veroorzaakt in hoofde van de overheden waarbij het personeelslid tewerkgesteld is;
- o Overwegende het hierboven vermelde, het tuchtfeit van schriftelijke (doods-)bedreigingen gericht aan de directeur DSU, met de daaruit volgende tuchtvergrijpen al voldoende is om de zware tuchtstraf 'ontslag van ambtswege' op te leggen.
 - Met betrekking tot het tuchtfeit van schending van de geheimhoudingsplicht
- o Gelet dat dit tuchtfeit kan worden vastgesteld en toegerekend, dat ze, krachtens de motivering uiteengezet in punt 5, een tuchtvergrijp uitmaakt in de zin van art. 3 van de Tuchtwet;
- o Overwegende dat u personeelslid bent van DSU, een gespecialiseerde eenheid, dat van personeelsleden van deze eenheid een zeer grote discretie kan verwacht worden gelet op het veiligheidsaspect dat des te meer in acht dient genomen te worden;
- o Overwegende dat u een wangedrag vertoont met repetitief karakter;
- o Gelet op dat u door de schending van de geheimhoudingsplicht wraak wou nemen voor eerdere opgelegde tuchtstraffen;
- o Gelet dat dit tuchtfeit een onherroepelijke vertrouwensbreuk veroorzaakt in hoofde van de overheden waarbij het personeelslid tewerkgesteld is;
- o Overwegende het hierboven vermelde, het tuchtfeit van schending van de geheimhoudingsplicht, met de daaruit volgende tuchtvergrijpen al voldoende is om de zware tuchtstraf 'ontslag van ambtswege' op te leggen.
- Gelet op Art. 7. Van de Tuchtwet dat wanneer aan een personeelslid meer dan een tuchtvergrijp wordt toegerekend, kan tegen dat personeelslid slechts een tuchtprocedure worden aangespannen die slechts aanleiding kan geven tot een enkele tuchtstraf;
- Overwegende dat de Tuchtraad in haar definitief advies ook van oordeel is dat de door mijn ambt voorgestelde zware straf van ontslag van ambtswege al volstaat en een gepaste straf is voor de bewezen feiten, door de Tuchtraad gedefinieerd als sub 1 en 3;
- Gelet op een goede evaluatie (wegens de afwezigheid van een evaluatie);
- Gelet dat de tuchtfeiten een onherroepelijke vertrouwensbreuk veroorzaken in hoofde van de overheden waarbij het personeelslid tewerkgesteld is;
- Overwegende dat u een wangedrag vertoont met repetitief karakter;
- Overwegende dat een zware tuchtstraf te verantwoorden kan zijn aangezien de tuchtfeiten te zwaarwichtig zijn om bestraft te worden met enkel een aanmaning of een formele afkeuring in de zin van de Tuchtwet; dat de tuchtfeiten immers principieel middels ontslag kunnen gestraft worden, rekening houdend met de erdoor geschonden beroepsplichten, meer bepaald de voorbeeldfunctie, de integriteitsplicht, de discretieplicht, de verplichting tot bescherming van de medeburgers en de plicht om de wetten en reglementen na te leven, en met het feit dat deze tuchtfeiten tevens de waardigheid van het ambt in het gedrang hebben gebracht”.

Voorts stelt het advies van de Tuchtraad het volgende inzake de beoordeling van de strafmaat:

“Beoordeling door de Tuchtraad

De tuchtoverheid beschikt bij het bepalen van de aard en de ernst van de tuchtsanctie over een ruime appreciatiebevoegdheid, die de redelijkheid als grens heeft.

Bij het bepalen van de tuchtsanctie zal de tuchtoverheid rekening dienen te houden met de aard van de ten laste gelegde feiten, de tuchtrechtelijk vervolgde persoon, de omstandigheden waarin de feiten gepleegd zijn, de goede werking van de dienst en de weerslag van de inbreuk en de bestraffing op het gedrag van andere personeelsleden.

Bij de beoordeling van de redelijkheid van de opgelegde tuchtsanctie moet de beleidsvrijheid waarover het bestuur in deze aangelegenheid beschikt, gerespecteerd worden en enkel een volkomen in wanverhouding tot de fout staande straf kan als onwettig gekwalificeerd worden, dit is een straf waarvan het in redelijkheid ondenkbaar is dat enige overheid ze voor die fout zou opleggen.

Het proportionaliteits- of evenredigheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de tuchtoverheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende tuchtoverheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen.

Een schending van dit algemeen beginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt dat de tuchtoverheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt.

Volgens de Tuchtraad is dit niet het geval ook niet rekening houdend met het gegeven dat volgende de Tuchtraad de straf enkel kan worden opgelegd uit hoofde van de bewezen feiten zijnde deze sub 1 en 3.

Bij de beoordeling van de evenredigheid van de bestreden beslissing dient uitgegaan te worden van de feiten zoals ze blijken uit de bestreden beslissing en waarvan verzoeker de onwettigheid niet heeft aangetoond, getoetst aan de door verzoeker in het middel aangevoerde argumenten die volgens verzoeker doen blijken dat de bestreden beslissing het redelijkheids- of evenredigheidsbeginsel miskent.

De tuchtoverheid heeft in concreto met motieven toegespitst op deze zaak uiteengezet waarom naar haar oordeel de tuchtsanctie ‘ontslag van ambtswege’ dient opgelegd te worden.

De tuchtoverheid heeft onder meer terecht de volgende elementen in rekening gebracht:

- de voorbeeldfunctie van verzoeker waardoor de tuchtoverheid een streng verwachtingspatroon mag hanteren;
- het gegeven dat de feiten te zwaarwichtig zijn om bestraft te worden met enkele aanmaning of een formele afkeuring;
- het gegeven dat de ten laste gelegde feiten afbreuk doen aan de voorbeeldfunctie, de integriteitsplicht, de verplichting tot bescherming van de burgers, de plicht om de wetten en reglementen na te leven en de waardigheid van het ambt van politieambtenaar;
- de onherroepelijke vertrouwensbreuk ten aanzien van verzoeker die door deze feiten worden veroorzaakt, zowel in hoofde van de overheden waarbij verzoeker tewerkgesteld is.

In tegenstelling met de tuchtoverheid is de Tuchtraad van oordeel dat de bewezen feiten niet de afzetting als straf verantwoorden maar wel het ontslag van ambtswege.

De verzachtende omstandigheid, zoals aangehaald door de tuchtoverheid in het voorstel van zware straf van het blanco strafblad, blijkt na opvraging door de Tuchtraad ervan niet overeen te blijven staan nu op het ogenblik van het feiten sub 1 en sub 3 de verzoeker geenszins beschikte over een blanco tuchtstraffenblad

maar integendeel reeds twee zware tuchtstraffen opliep.

Dit feit werd aan een tegensprekelijk debat onderworpen nu per mail van 5 mei 2022 de tuchtoverheid het aangepaste tuchtstraffenblad overmaakte aan de Tuchtraad en er aldus op 18 mei 2022 voor de verzoeker de mogelijkheid bestond zich desomtrent te verdedigen.

De verzachtende omstandigheid van de goede evaluatie is niet van aard om afbreuk te doen aan de voorgestelde straf van het ontslag van ambtswege nu dit niet opweegt tegen al het vorige.

Daarenboven komt het feit dat de opgelegde tuchtstraffen eveneens betrekking hadden op een inbreuk door verzoeker op zijn discretieplicht, die tevens vervat zit in het beroepsgeheim (waarvoor hem in mei 2020 ook een tuchtstraf werd opgelegd).

De Tuchtraad meent dat het gepast voorkomt tevens te wijzen op volgende elementen meer bepaald:

- het feit dat de vertrouwensbreuk des te ernstiger is vermist verzoeker klaarblijkelijk niet heeft geleerd uit de eerder bijzonder ernstige vertrouwensbreuk maar naar aanleiding waarvan hem nog een kans geboden werd;
- dat de aanwezigheid van de verzoeker in strijd is met het belang van de dienst;
- het gegeven dat de bewezen feiten een imagoschade veroorzaken aan de federale politie bij de gerechtelijke overheid;
- noch de leeftijd van verzoeker, de staat van dienst noch de familiale situatie van verzoeker noch zijn medische toestand zijn van aard afbreuk te doen aan de voorgestelde tuchtstraf.

Het kan niet worden ontkend dat de feiten die de tuchtoverheid als zeer ernstig aanziet een zwaardere tuchtstraf rechtvaardigen.

Daarbij komt nog dat de feiten van die aard zijn dat verzoeker ermee de integriteit en de waardigheid die de tuchtoverheid van haar ambtenaren mag verwachten in het gedrang heeft gebracht. Aan dit element heeft de tuchtoverheid een belangrijk gewicht gegeven bij het bepalen van de strafmaat.

Daarenboven vertoont de verzoeker een wangedrag met repetitief karakter en moet de aanwezigheid van verzoeker strijdig geacht worden met het belang van de dienst.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er geen deugdelijke redenen werden opgegeven voor het ontslag van ambtswege dat wordt voorgesteld door de tuchtoverheid. [...].”

Verzoeker verzuimt bij zijn kritiek de voorgaande overwegingen uit de bestreden beslissing te betrekken, alsook het advies van de Tuchtraad waarbij de hogere tuchtoverheid zich wat dit punt betreft, heeft aangesloten. Anders dan hoe verzoeker het ziet, verschaft die formele motivering van de bestreden beslissing hem *prima facie* voldoende duidelijkheid waarom de hogere tuchtoverheid *in concreto* naar haar oordeel meent dat de tuchtsanctie “ontslag van ambtswege” dient te worden opgelegd. Dat volstaat in het licht van de door verzoeker geschonden geachte formelemotiveringsplicht, te meer dat verzoeker zich in het middel zoals ontwikkeld in het verzoekschrift, beperkt tot het formuleren van een algemene kritiek, zonder bij die kritiek de concrete overwegingen uit de formele motivering te betrekken. De enkele omstandigheid

dat verzoeker zich niet kan vinden in de gegeven formele motivering of meent dat die verder moet gaan, maakt die daarom niet onwettig. Voorts gaat de formelemotiveringsplicht te dezen niet zover dat ze de hogere tuchtoverheid ertoe zou verplichten de uitgedrukte motieven nog nader te expliciteren.

Verzoeker, die verzuimt deze formeel uitgedrukte motieven bij zijn kritiek te betrekken, brengt niets aan tegen de argumenten die blijken uit die overwegingen. Dat verzoeker zich niet in deze motieven kan vinden impliceert nog niet dat de hogere tuchtoverheid, door dit anders te zien dan verzoeker, tot een conclusie is gekomen die de grens van haar beoordelingsbevoegdheid te buiten zou gaan, waardoor de materiële motiveringsplicht geschonden is. Het komt aan verzoeker toe dit concreet aan te duiden waarom dit het geval zou zijn, hetgeen hij niet doet. Het argument van verzoeker dat hij uit de motivering niet zou kunnen opmaken waarom hem de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege wordt opgelegd, mist feitelijke grondslag.

59. In zoverre tot slot wordt aangevoerd dat de hogere tuchtoverheid niet afdoende motiveert waarom zij afwijkt van het advies van de Tuchtraad wat de tenlastegelegde feiten “sub 2” en “sub 2a” betreffen, moet vooreerst worden bemerkt dat verzoeker in zijn wettigheidskritiek niet het gegeven betreft dat artikel 54, eerste lid, van de tuchtwet voorziet in een bijzondere formelemotiveringsplicht indien de hogere tuchtoverheid beoogt af te wijken van het advies van de Tuchtraad. Luidens deze bepaling moet, wanneer de hogere tuchtoverheid beoogt af te wijken van het advies, zij de redenen hiertoe aangeven en ze, samen met de voorgenomen straf, ter kennis brengen van het betrokken personeelslid (GwH 28 februari 2013, nr. 25/2013, punt B.7.). Het betreft derhalve een specifieke pleegvorm die enkel bestaat wanneer, zoals te dezen, wordt afgeweken van het advies van de Tuchtraad. Deze in hoofde van de hogere tuchtoverheid opgelegde specifieke pleegvorm om de redenen tot afwijking van het advies van de Tuchtraad aan te geven en ter kennis te brengen van het personeelslid, strekken ertoe om aan het betrokken personeelslid, ter vrijwaring van zijn recht van verdediging, de mogelijkheid te bieden zich schriftelijk tegen het voorstel tot afwijking te verweren en de redenen daartoe te

betwisten. Dit verweer dient door de hogere tuchtoverheid te worden betrokken bij haar beoordeling wanneer zij een eindbeslissing neemt over de tuchtprocedure.

In het licht van (het doel van) deze wettelijke pleegvorm en van het feit dat verzoeker kennis heeft genomen van deze voorbereidende handeling - zodat mag worden aangenomen dat verzoeker aldus de redenen kent waarom de hogere tuchtoverheid voorneemt af te wijken van het advies van de Tuchtraad -, en gebruik heeft gemaakt van haar recht op verweer, zet verzoeker niet uiteen in welke mate de bestreden beslissing – daarnaast – nog expliciet formeel moet motiveren waarom er wordt afgeweken van het advies van de Tuchtraad nu hij het afdoende karakter van deze specifieke voorbereidende – formeel te motiveren – handeling niet bij zijn kritiek betreft en zo ja, waarom in deze specifieke wettelijke context er alsnog een motiveringsplicht wat dit punt betreft, zou gelden. *Prima facie* faalt derhalve de kritiek van verzoeker in rechte. Dat volstaat om deze grief niet ernstig te bevinden.

Conclusie

60. Het vierde middel is niet ernstig.

E. Vijfde middel

61. In het vijfde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 19 van het koninklijk besluit van 26 november 2001 ‘tot uitvoering van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten’ (hierna: het koninklijk besluit van 26 november 2001).

In wat als een eerste grief kan worden beschouwd, stelt verzoeker dat door het gebruik van een algemeen mandaat op grond van artikel 19 van het koninklijk besluit van 26 november 2001, de hogere tuchtoverheid naar andere actoren inzake het tuchtdossier, minstens de indruk wekt dat deze gemandateerde personen de tuchtoverheid in de tuchtprocedure

vertegenwoordigen. Zo is minstens niet duidelijk welke communicatie werd gevoerd door de dienst TIWK met de procureur des Konings “inzake de adviesplicht en of deze dienst wel bevoegd was om zelf een interpretatie te geven aan het antwoordschrijven van het parket, dan wel om te beslissen dat dit schrijven niet aan het dossier wordt toegevoegd.”

In wat als een tweede grief kan worden beschouwd, stelt verzoeker vast dat de dienst TIWK slechts na vijf maanden heeft geïnformeerd over de voortgang van het opsporingsonderzoek. Het gebruik van het algemeen mandaat in de zin van artikel 19 van het koninklijk besluit van 26 november 2001 kan volgens verzoeker niet tot doel hebben om een buffer in de tijd te creëren zodat de tuchtoverheid niet *in personam* kennis krijgt van de voortgang van tuchtdossiers om alzo tijd te kopen voor deze tuchtoverheid. Volgens verzoeker is het aannemelijk dat de dienst TIWK, die volgens hem een capaciteitsprobleem kent, bewust wacht tot een ogenblik waarop capaciteit voorhanden is. Pas dan wordt het tuchtdossier schijnbaar overgemaakt aan de bevoegde tuchtoverheid, hetgeen volgens artikel 56 van de tuchtwet het beginpunt is van de vervaltermijn van zes maanden. Door aldus de ontvangst door de bevoegde tuchtoverheid kunstmatig uit te stellen, kan men de tuchtprocedure rekken, hetgeen een schending van de redelijke termijn inhoudt.

Beoordeling

62. De eerste grief werd ook voorgelegd aan de Tuchtraad. Die antwoordde het volgende:

“4.1.1.5. De schending van artikel 19 uitvoeringsbesluit tucht

De verzoeker werpt op dat:

- door het gebruik van een algemeen mandaat de tuchtoverheid naar andere actoren de indruk wekt dat de gemandateerde personen de tuchtoverheid in de tuchtprocedure vertegenwoordigen;
- zo in casu niet duidelijk is welke communicatie de dienst TIWK gevoerd heeft met de procureur des Konings inzake de adviesplicht en of deze dienst wel bevoegd was om zelf een interpretatie aan dit antwoordschrijven te geven dan wel om te beslissen dat dit schrijven niet aan het dossier werd toegevoegd.

Beoordeling door de Tuchtraad

De Tuchtraad wijst hier op twee vaststellingen:

1. de verzoeker koppelt geen gevolg aan de door hem gedane opmerkingen;
2. het niet relevant is om na te gaan of de adviesplicht rechtsgeldig werd nageleefd nu er inzake geen adviesplicht bestond.”

In het verzoekschrift beperkt verzoeker zich tot formuleren van vaststellingen doch hij verzuimt uiteen te zetten waarom hieruit een schending van het aangevoerde artikel 19 van het koninklijk besluit van 26 november 2001 moet blijken. Hij poneert wel dat dit “tevens een schending [is] van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het recht van verdediging”, doch zet evenmin uiteen waarom dat zo is. Een dergelijke uiteenzetting voldoet niet aan het voorschrift van artikel 2, § 1, 3° van de algemene procedureregeling en is bijgevolg *prima facie* niet ontvankelijk.

Het middel is in die mate niet ernstig.

63. Inzake de tweede grief gaat verzoeker uit van het standpunt dat de dienst TIWK, omwille van capaciteitsproblemen, ettelijke maanden heeft gewacht alvorens het schrijven van de procureur des Konings waarin meegedeeld werd dat er tegen verzoeker verscheidene opsporingsonderzoeken liepen, aan de bevoegde tuchtoverheid te bezorgen, waardoor artikel 19 van het koninklijk besluit van 26 november 2001 en de redelijke termijn geschonden zijn.

Met het schrijven van de procureur des Konings van 30 september 2020 werd aan de dienst TIWK enkel melding gemaakt dat opsporingsonderzoeken lastens verzoeker werden geopend inzake niet nader bepaalde feiten. Zoals uit de beoordeling van het eerste middel reeds is gebleken (zie *supra*, punt 12) blijkt niet uit die kennisgeving op 30 september 2020 dat de hogere tuchtoverheid vanaf die kennisgeving een voldoende duidelijk beeld had of moest hebben van de feiten in de zin van artikel 56 van de tuchtwet. Die voldoende duidelijke kennisname van de feiten was er pas op het tijdstip dat de procureur een afschrift van de strafdossiers overmaakte, te weten 1 juli 2021. Dat de dienst TIWK in die tussentijd gewacht heeft om het schrijven van de procureur des Konings van 30 september 2020 aan de bevoegde tuchtoverheid over te maken, en dat die dienst in die tussentijd op 12 februari 2021 voor het eerst naar

de stand van zaken in de opsporingsonderzoeken informeerde, heeft aldus geen nadelige impact op het tijdsverloop van de tuchtprocedure kunnen hebben in die zin dat hierdoor, naar verzoeker stelt, de ontvangst door de bevoegde tuchtoverheid kunstmatig werd uitgesteld ten einde de tuchtprocedure te rekken.

Uit wat voorafgaat volgt dat op het eerste gezicht, naar wat ook al is gebleken bij de beoordeling van het tweede middel (zie *supra*, punt 22), niet blijkt dat de door verzoeker aangevoerde grief een invloed kon uitoefenen op de draagwijdte van de genomen beslissing, aan verzoeker een waarborg heeft ontnomen of als gevolg had dat ze de bevoegdheid van de steller van de handeling beïnvloedde. Aldus heeft verzoeker *prima facie* geen belang bij de grief en kan die overeenkomstig artikel 14, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, geen aanleiding geven tot een nietigverklaring en derhalve ook niet tot de schorsing.

64. Het vijfde middel is niet ernstig.

VII. Conclusie

65. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen.

VIII. Rechtsplegingsvergoeding

66. Wat de respectieve vraag van de partijen tot toekenning van een rechtsplegingsvergoeding betreft, wordt de bijdrage in de betaling van de kosten bepaald in het arrest waarin uitspraak wordt gedaan over het beroep tot nietigverklaring.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt de vordering.

2. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van verzoeker weggelaten.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negen maart tweeduizend drieëntwintig, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques